

CARRER

núm.
52
tardor
2010

La revista de la Fundació La Roda d'accions culturals i del lleure

Tens una queixa?

Entrevista a Assumpció Vilà,
síndica de Greuges de Barcelona

Les arpillerses de Sant Roc de Badalona

Muriel Casals

Entrevista a la presidenta d'Òmnium Cultural

Music Crossroads International

Música per canviar el món

Titelles Vergés

Una nissaga centenària

Ja tonim pla!

Suport de la Generalitat de Catalunya a l'espectacle
per a tots els públics

A cau de roda

Notícies de la Fundació La Roda
i les seves entitats

Espectacularment parlant

Discos, notícies i estrenes
d'espectacles per a tots
els públics

Tot Circ

Deu anys de circ a la vinya
d'en Francesc

el tema

3
Tens una queixa?
Entrevista a Assumpció Vila,
sindica de Greuges de Barcelona

a cau de roda

4-9
- Juguem a actuar
Teatre social amb el XICS
de Santa Coloma de Gramenet

- La Roda en ruta
Nou projecte de la Fundació
La Roda

- el racó de les entitats
- roda-món
- un barri, una entitat,
uns artistes

associacions

11
Arpilleres de Sant Roc
de Badalona
Obres d'art de fil i roba

- bones pràctiques
El manual antirumors del Pla
Barcelona Interculturalitat

13
Horts vitals de Cardedeu
Les petites accions són poderoses

- gestió associativa
Feu les liquidacions
correctament?
Roger Santiago

cooperacions

14
Music Crossroads International
Música per canviar el món

- un conflicte, una solució
Un moment fatídic
GREC, Grup de Recerca i Estudi
del conflicte

15
La cooperació no pot ser neutre
Entrevista a Ernest Cañada,
fundador d'Alba Sud

16
Una societat civil forta,
un país viu!
Jordi Bosch

l'entrevista

17
No en sabem prou de fer
les coses sumant
Entrevista a Muriel Casals,
presidenta d'Òmnium Cultural

l'ampli

18
Un donar i rebre multicultural
L'experiència reexida
d'una escola del Poble-sec
de Barcelona
Elisabet Cabrol

19
Saviesa mesopotàmica
a Barcelona
Plus Alibek, lingüista
i restaurador

20-21
• amb nom propi
• tradicions
• recordant...
• notes i notícies
• paraules, paraules, paraules
Fundació Pere Tarrés

l'entrevista espectacular

22-23
La nissaga Vergés
Anna Jarque

espectacularment parlant

24
• kèlad9?

25
Circ a les Feixes
Deu anys a la vinya
d'en Francesc

26
• anem a veure
Puça Espectacles

27-30
• una mica de miquelet
Miquel Rabert
• destaquem
• el podi
• t'avisem
• una emoció...
• notes noves
Noè Rivas

la caixa de ressonància

31
Ja tenim pla!
Pla integral d'arts escèniques
i musicals per a tots els públics

32
• 6 x 4. L'espai dels
músics-animadors del país
Santi Ortiz

enxarxat al web

33
Selecció de webs interessants

idees tallers

34
• Instruments musicals
Castanyola de nou
Miqui Giménez

Arriben les castanyes, el vent i la pluja, les fulles es van daurant i cauen a poc a poc fent una catifa preciosa als carrers de ciutats i pobles del país. Els polítics, embrancats en campanyes, sorgeixen, segueixen el propi guió sense escoltar gaire allò que als carrers de la capital, en dates assignades, i a pobles i ciutats, sempre que podem, els expressem dia sí, dia també, els ciutadans. Els bancs segueixen fent el garrepa amb els nostres diners i les administracions paguen les subvencions i els convenis signats i promesos mesos enrere fent escarafalls i recordant-nos que estem en crisi.

Ja ho sabem que vivim en crisi. De fet, La Roda va néixer en plena crisi de país, quan no hi havia ni places dures, ni metros, ni tramvies, ni català a l'escola, ni al carrer, ni a l'esplai. Les entitats que formen La Roda expressen que als barris on actuen la crisi mai no els ha abandonat. Canvia el rostre, els accents, però el tracte amb les administracions locals, o sigui els ajuntaments, segueix sent en general el mateix: pressupost per cultura, just o nul. Es demana, se't dona, i es cobra tard i malament. Això sí, cada any s'exigeix més eficiència, més control de dades, més control de població i més excel·lència educativa, però no demants diners per pagar bé educadors, formadors i monitors ni per formar-los. Val més que, com que sou una ONG o similar, feu servir la força de treball dels voluntaris. Un cop feta la reunió d'entitats d'inici de curs de La Roda, aquest és el panorama que es desprèn dels seus relats: locals precaris; intervencionisme exacerbant municipal per imposar models igualadors, que no igualitaris, genèrics, que no amb visió de gènere; aposta per empreses privades enfront de la gestió associativa de recursos públics; un cop provada per les entitats la solvència dels projectes, sordesa selectiva a l'hora d'atorgar subvencions i ajuts...

La Fundació La Roda no desampararà ni les entitats que la conformen ni els grups que actuen en la nostra programació anual als barris i seguirem defensant el bon ús dels cabals públics que rebem apostant fort per més educació en el lleure i de millor qualitat per la formació dels monitors, voluntaris i nens i nenes dels espais amb projectes que ja tenen catàleg com el de l'últim de l'entitat, "La Roda en ruta".

La revista Carrer és editada per la Fundació La Roda d'Accions Culturals i del Lleure, creada l'any 2003 per l'associació La Roda d'Espectacles Infantils i Juvenils als Barris i d'Accions Culturals. La Fundació agrupa prop de cent associacions juvenils, infantils i culturals de trenta-set poblacions catalanes. Des de fa trenta-tres anys La Roda programa espectacles i tallers de tots els gèneres per als infants i els joves a través de les associacions dels barris. Els objectius són oferir un lleure de qualitat, educatiu i formatiu als infants i els joves, afavorir l'ús de la llengua catalana en el lleure, difondre el coneixement de la cultura popular i les tradicions del país i donar suport al teixit associatiu dels barris. La Roda va rebre l'any 2001 la Creu de Sant Jordi.

Coordinació, correcció i maquetació: Lluïsa Armengol
Redacció: Lluïsa Armengol i Judith Cobeña Guàrdia
Consell de redacció: Carme Beltrán, Lluïsa Celades, Anna Corbella, Salvador Figuerola, Anna Jarque i Joan López
Col·laboració: Jordi Bosch (Òmnium Cultural), Elisabet Cabrol, Entitats de La Roda, Montserrat Fran, Fundació Pere Tarrés, Gestió de Fundacions i Associacions SL, Miqui Giménez, GREC-Grup de Recerca i Estudi del conflicte, Puça Espectacles, Pep Puigdemont, Noè Rivas, www.festes.org.
Disseny portada: Umberto Valeri i Marta Serra
Fotografia portada: Fundació Ateneu Sant Roc de Badalona
Preimpresió i impressió: Tallers gràfics de Rúbica Editorial
Edita: Fundació La Roda d'Accions Culturals i del Lleure
C. Sèquia, 9-11. 08003 Barcelona
Tel.: 93 414 72 01 • Fax: 93 414 77 05
administracio@fundaciolaroda.cat - www.fundaciolaroda.cat
Dipòsit legal: B/25.352.87

LA RODA
FUNDACIÓ
D'ACCIONS CULTURALS I DEL LLEURE

Amb el suport de:

Generalitat
de Catalunya

La Fundació La Roda no es fa responsable de les opinions expressades en els articles signats.

■ Societat

Tens una queixa?

Aquí tens la sindica...

Assumpció Vilà i Planas és des del maig passat el cap de la Sindica de Greuges de Barcelona. Fins al 2015 té l'encàrrec de defensar els drets fonamentals i les llibertats públiques dels barcelonins i barcelonines i de tota persona que es trobi a la ciutat, sigui resident o no. La van escollir per consens i el seu principal objectiu és fer conèixer arreu de la ciutat la feina d'un organisme que rep entre 1.000 i 1.500 queixes l'any. Cap no queda sense resposta.

Assumpció Vilà va ser escollida Sindica de Greuges de Barcelona el passat mes de maig.

—D'Oncolliga i la Federació Catalana de Voluntariat Social a la Sindicatura, com ha anat tot plegat?

—Com totes les bones coses a la vida: per carambola. Vaig presentar la meua candidatura empena, mig entre bromes, per gent dels dos equips. També perquè, no ho negaré, penso que tinc molt a aportar al lloc, tot i que amb el llistó que va deixar la Pilar Malla, la meua predecessora, ho tindrè difícil. La veritat, però, és que creia que podia seguir tranquil·lament amb els meus plans de jubilació per continuar com a voluntària rasa a Oncolliga i a la FCVS. Però tot d'una, el 28 de maig, vaig rebre una trucada de l'alcalde notificant-me que el govern municipal i els membres de l'oposició em nomenaven sindica per unanimitat per considerar-me una persona d'ampli consens. Vaig tenir una alegria, i a l'hora un atac de pànic.

—I com el vas curar, l'atac de pànic?

—Coneixent la gent que forma l'equip, un equip tècnic magnífic, de llarg recorregut, compromès amb la feina, i també per haver estat escollida per unanimitat per tots els grups polítics municipals. Un acord així dona tranquil·litat per emprendre una tasca. La solidesa del trajecte de creació i consolidació de la Sindicatura de la mà de Pilar Malla també hi va ajudar.

—I quins són els objectius per a aquesta etapa?

—La millora de la visibilitat pública de la Sindicatura. La volem donar a conèixer més, situar-la a peu pla, a l'abast de la gent que realment necessita saber que té canals per gestionar les seves queixes quotidianes i que té un lloc on serà escoltada, atesa i obtindrà resposta.

—Això fa de bon dir, però com penseu implementar-ho?

—Ja he visitat pràcticament tots els districtes per presentar-me. Ara farem les presentacions

de serveis incorporant-nos als ordres del dia habituals dels Consells de Barri, sense convocar reunions extraordinàries, i explicarem que la Sindicatura està al seu servei i demanarem que en facin ús. L'altre braç per canalitzar la informació de manera adequada seran les xarxes associatives. Són les associacions cíviqües les que més poden fer arribar el missatge a qui ho necessita, perquè atenen directament la realitat, que des de les institucions a vegades costa de copsar, i poden donar la informació de primera mà acompanyant els seus usuaris i usuàries al nostre servei.

Els nens i nenes també poden venir, acompanyats per un adult, per fer una queixa

—Hi ha sindicatures en altres pobles o ciutats de Catalunya?

—I tant! Tenim un Fòrum de Síndics de Catalunya, on hi són representades quaranta ciutats. A nivell espanyol també n'hi ha un, en el qual estem inclosos, i estem connectats amb les organitzacions europees a través de l'ombudsman. Arreu del món hi ha sindicatures de greuges de diferent nivell. Un dels meus objectius, ni que sigui simbòlic, és aconseguir que deixin de dir-se només *ambudsmen*, en masculí, i s'accepti la doble versió *ambudswomen*. Espero que trobaré aliades perquè moltes sindicatures arreu d'Europa les ocupen dones.

—Com funciona la Sindicatura? És fàcil posar una queixa?

—Funciona molt àgilment. Es poden posar queixes directament a la seu, entrar-les per correu electrònic o per correu postal, i en 48 hores,

des de la recepció, se'ls dona resposta. Cada dimecres l'alcalde i tots els estaments de l'Ajuntament de Barcelona tenen la informació exacta de les queixes que s'han rebut i s'han tramitat. Si els tràmits per resoldre qualsevol queixa es demoren, es truca al ciutadà per donar-li explicacions, igual que si es rep una queixa que no es considera adequada o que es comprova que no és correcta. Cada any acabem el curs amb un informe exhaustiu, que és públic, de totes les queixes i resolucions que s'han fet.

—Creu que els nens i nenes haurien de saber que la Sindica existeix?

—Crec que en l'educació, que comença a casa, continua a l'escola i arriba fins a l'edat adulta, un pilar bàsic és el coneixement dels organismes que estan al nostre servei, les administracions. Sí que crec que se'ls hauria d'explicar, als infants, de manera entenedora, que hi ha una persona amb un equip al darrere que vetlla perquè les coses funcionin. Explicar-los que ells ja són usuaris de serveis municipals —escoles, parcs, associacions, gimnasos...— i que si en algun moment no se senten ben tractats poden venir a la Sindica, acompanyats d'un adult, i fer una queixa. És una idea a traslladar a la xarxa d'esplais, d'associacions diverses i d'escoles: educar en democràcia vol dir educar en el coneixement dels estaments de dret al nostre servei.

Assumpció Vilà té feina, molta feina, llegint dossiers i atenent persones. Les que s'hi atansen trabaran algú entrenada en l'escolta, amb criteri i amb coneixement de les xarxes de la ciutat. ☺

Sindica de Greuges de Barcelona
Ronda Sant Pau, 45, Barcelona - 93 413 29 00
www.bcn.cat/sindicadegreuges/ca

■ El projecte Actuem! de la Fundació La Roda amb el projecte XICS de la Fundació Futbol Club Barcelona

Juguem a actuar

Som en un dels barris més poblats de Santa Coloma Gramenet, el barri de Raval-Santa Rosa, allunyat del centre urbà, amb una presència de població immigrant evident. Hem quedat amb Tània Plaza, la directora del centre XICS, per parlar de quin impacte ha tingut la col·laboració educativa subscripta entre la Fundació La Roda i la Fundació Futbol Club Barcelona amb el projecte Actuem! de teatre social dirigit per la companyia Impacta Teatre.

El XICS de Santa Coloma de Gramenet està situat en un equipament municipal des d'on desenvolupa un treball terapèutic socioeducatiu que s'adreça al menor, amb un projecte individualitzat, i a la seva família, amb sessions de teràpia familiar. Les activitats grupals diàries amb els nois i les noies es complementen amb l'Escola de Pares i Mares, pensada per comprendre millor i modificar, si es creu necessari, patrons relacionals dins les famílies. En aquests moments s'hi troben més de 16 nacionalitats diferents.

—Què significa XICS a Santa Coloma?

—XICS és un recurs que la Fundació Futbol Club Barcelona va proposar a l'Ajuntament de Santa Coloma després de detectar que implementar un programa educatiu al barri a través de l'esport i el lleure podia ajudar a crear cohesió social. Van subscriure un conveni de col·laboració. La Fundació Barça va confiar a Eduvic, una coope-

rativa social sense afany de lucre especialitzada en infància, adolescència i famílies en risc d'exclusió social, la gestió del projecte, i en manté la supervisió. L'Ajuntament hi dona suport facilitant que els serveis socials deriven la canalla amb problemes, millorant les instal·lacions i publicitant el recurs. El projecte es va iniciar el 2007 de la mà de José Antonio Souto, que el va posar en marxa en sis mesos. Es van travar les relacions amb la xarxa de serveis socials i educació de la ciutat i, amb els referents clars, vam començar la feina. XICS es divideix en espais educatius: Esports, Reforç escolar, Tallers per a nois i noies de 6 a 16 anys i el programa per a joves de 16 a 19 anys sense escolaritzar Manos a la Obra, que consisteix a aconseguir a través de l'esport un millor autocontrol emocional, una millor autoestima, i conèixer els interessos personals de cada noi i noia. Tenim cura de les famílies en espais com l'Escola de Pares i Mares i Coffee-office, on treballem aspectes que els amolnen i els ensenem estratègies educatives. També els oferim teràpia familiar.

—Com trebal·leu metodològicament?

—S'aclareix d'entrada que per incorporar-s'hi s'ha de voler treballar. Els donem pautes: si les accepten es queden al projecte, si no, se'n van. La porta sempre queda oberta. Cal una assistència regular, res de fer campana. Hi ha activitats obligatòries i d'altres que es poden triar, però el compromís és clar des del primer dia. Ens inventem constantment propostes per implicar els pares. La proposta de teatre social uneix tots aquests conceptes metodològics. Fem una avaluació diària amb els nans i acabem amb una reflexió grupal, que marquen la pauta per mantenir o donar de baixa projectes com, per exemple, una proposta que es deia "La Ruta dels orígens". Tots van explicar d'on venien, d'on eren els seus pares, com eren els països, les ciutats, els menjars. Es va fer el procés amb la participació dels pares, les mares, els avis o els tiets, i es va crear un mapamundi d'imatges que va possibilitar una millor entesa de "l'altre" i una

Actuem!

va néixer el 2004 com a eina per lluitar contra l'exclusió social basada en

el teatre social. Durant tot l'any grups de joves de 12 a 18 anys treballen amb els formadors especialitzats d'Impacta Teatre en sessions setmanals de dues hores durant les quals experimenten i treballen amb les tècniques del teatre social i de l'Oprimit. Paral·lelament, van crear una obra curta sobre un tema que els interessa, que representaran a la trobada anual de tots els grups d'Actuem!, a finals del mes de maig. Des del 2004 hi han participat prop de 250 joves de 15 poblacions catalanes. Fins ara el projecte ha rebut el suport de la Diputació de Barcelona, la Secretaria de Joventut i la Secretaria per a la Immigració de la Generalitat, la Fundació La Caixa i la Fundació Futbol Club Barcelona.

El teatre social i de l'Oprimit, iniciat pel dramaturg brasiler Augusto Boal en els anys setanta, permet treballar d'una manera dinàmica les opressions i els conflictes i la seva resolució pacífica.

Dotze centres XICS atenen més de 2.000 infants arreu del món

XICS és la sigla de **Xarxa Internacional de Centres Solidaris**, un projecte de la Fundació Futbol Club Barcelona que va néixer arran del compromís amb l'UNICEF i la voluntat del Barça d'esdevenir realment més que un club. L'objectiu de la xarxa és ajudar organitzacions locals a posar en marxa centres en els quals s'ofereix reforç escolar, assistència sanitària, suport psicossocial i accés a l'esport i al lleure als infants més vulnerables. Ja n'hi ha dotze a tots els continents. Un és el de Santa Coloma de Gramenet, on es desenvolupa el projecte "Actuem!" de la Fundació La Roda. Els altres es troben en la seva gran majoria a l'Àfrica: Burkina Faso, Mali, Marroc, Senegal i Malawi. A Amèrica, n'hi ha al Brasil, a l'Equador i a Mèxic. Finalment n'hi ha dos a l'Índia. Tots els nens i nenes atesos actualment sumen 2.197.

incorporació al "nosaltres". Aquesta proposta és vigent.

—Com valoreu la col·laboració de Fundació La Roda?

—Del tot imprescindible! De bon principi, no entenia gaire si aquelles sessions que semblaven caòtiques acabarien servint, unes sessions on nois i noies treballaven el cos, la veu, i preparaven diàlegs sobre fets del seu viure. Ara sí, sobretot després de la Mostra de Teatre Social, on vam veure els nans en acció davant del públic, com es mostraven i reivindicaven el seu lloc al món, establint diàlegs diferents amb les famílies, els monitors i entre ells mateixos. És un projecte que ens ajuda moltíssim en el treball de cohesió. ☺

■ Un nou projecte de la Fundació La Roda

La Roda en ruta

Carretera i manta. La Roda se'n va a visitar les seves entitats amb una maleta plena de propostes de formació per a joves i monitors, educadors i voluntaris.

formació motivació qualitat

UN PROJECTE PER MOTIVAR

La Roda en ruta ja està en marxa. El projecte ha estat pensat i consensuat durant tot un any i ara ja ha arribat a la fase de presentació de les propostes.

La Roda en ruta es va iniciar per respondre amb contundència a la necessitat d'oferir recursos a les entitats perquè puguin fer la seva feina educativa de la millor manera possible. I també per motivar els treballadors i voluntaris de les entitats en un moment de cert desànim i falta de perspectives a causa de la crisi econòmica i altres factors com la insuficiència del suport rebut des dels àmbits públic i privat.

El projecte està format per tres branques. La primera, la formativa, és la que s'inicia aquest trimestre amb el lliurament a les entitats d'un catàleg de propostes. La segona és l'elaboració de l'intranet de la Fundació La Roda, que es posarà en marxa al novembre, per treballar més en xarxa i compartir recursos i energia. La tercera, finalment, consisteix en la creació d'un banc de recursos educatius i lúdics per compartir entre totes les entitats, sobre el qual encara s'està treballant.

LA PROPOSTA FORMATIVA

Les propostes formatives de la Fundació La Roda són eminentment pràctiques, perquè així ho han demanat els monitors i els voluntaris de les nostres entitats. L'objectiu és oferir recursos i coneixements que es puguin aplicar a la feina diària amb els infants i joves. Hem recorregut als millors professionals del

La proposta també s'adreça a qualsevol entitat o organisme que vulgui activitats formatives de qualitat, innovadores i originals per als seus joves i monitors

país i hem buscat les propostes més innovadores i originals, sense perdre mai de vista l'objectiu principal: oferir recursos útils que ajudin els monitors en la seva feina i serveixin per incrementar la qualitat de la seva acció educativa. La Roda en ruta vol ser d'aquesta manera una eina de motivació per a la gent que treballa sobre el terreny, per continuar fent feina de qualitat amb el suport dels millors professionals.

Teatre social, fotografia, música, dansa, noves tecnologies, reciclatge, contes, cultura popular, fins i tot horticultura ecològica... Els cursos i tallers, alguns dels qual també s'adrecen als joves usuaris dels centres, se centren en les temàtiques que els responsables de les entitats van considerar més interessants en l'enquesta que es va fer per definir quin tipus de propostes eren les més adequades. El catàleg presentat, amb prop de trenta propostes, s'anirà ampliant ja que el procés de recerca d'idees i propostes encara està obert.

Algunes de les propostes...

Teatre social

Per a monitors (20 h) i per a joves (30 sessions de 2 hores). El teatre social permet treballar la resolució de conflictes i dona eines de reflexió als joves sobre els temes que els preocupen.

Construcció de joc gegants

Per a monitors (12 h). Es construeixen jocs gegants amb residus perquè les entitats els utilitzin en les seves activitats habituals. Aïhora, es treballa el reciclatge i la creativitat amb eines i recursos teòrics i pràctics.

Self-portrait experience

Per a joves i monitors (60 h). Una fotògrafa de prestigi, Cristina Nuñez, proposa un treball basat en l'autoretrat per expressar emocions difícils i convertir-les en obres d'art.

La dansa com a eina educativa

Per a monitors (20 h). S'exploren els aspectes de la dansa que es poden aplicar a l'acció socioeducativa i a la resolució de conflictes i per treballar continguts, actituds i dinàmiques.

Basquet beat

Per a joves (de 12 a 36 h). La proposta alia l'esport, en aquest cas, el bàsquet, i la percussió. Ritme, treball d'equip, la millora dels aspectes psíquics i corporals... Una manera original i eficaç d'aprendre música i millorar el joc.

i també...

... gràfit educatiu, habilitats comunicatives dels monitors/es, contes per a monitors, circ, arteteràpia, abordatge dels conflictes i jocs cooperatius, animació per ordinadors, horticultura ecològica, cuina per a monitors...

Si en voleu saber més: 93 414 72 01 - administracio@fundaciolaroda.cat

el racó de les entitats de la roda

- Club d'Esplai Pubilla Cases-Can Vidalet, l'Hospitalet i Esplugues

Fira de Santa Llúcia Solidària a L'Hospitalet

A la Fira de Santa Llúcia Solidària les entitats d'Esplugues de Llobregat hi mostren els projectes solidaris que treballen al llarg de l'any. Com ja és tradicional, la Fira es farà a la rambla Verge de la Mercè del barri de Can Vidalet, i serà l'11 de desembre. L'Esplai Pubilla Cases-Can Vidalet hi serà present amb dues parades. Hi presentarà, en primer lloc, el projecte de joves i discapacitats físics de l'esplai, els Indis, i hi vendrà productes artesanals fets pels mateixos nois i noies al llarg del trimestre. En segon lloc, hi ensenyarà el projecte que els nois i les noies de la secció de mitjans de l'esplai duen a terme, anomenat Aprenentatge i Servei, amb una campanya econòmica amb finalitats solidàries.

Els voluntaris de l'empresa SAP amb l'esplai

El 23 d'octubre passat, voluntaris de l'empresa SAP van ajudar l'esplai Pubilla Cases a crear un hort urbà. Aquest projecte i la pintura de les instal·lacions de ABD (Associació de Benestar i Desenvolupament) van ser els guanyadors d'una iniciativa de responsabilitat social empresarial gestionada per Forética, una entitat que agrupa associacions i professionals que treballen per fomentar la cultura de la gestió ètica i la responsabilitat social.

- Centro Amigos, Sant Vicenç dels Horts

Els joves No t'@turis fan de grafeters

Dilluns 24 de maig, 16.30 h. Ho tenim tot preparat. Hem pintat entre tots els membres del grup "No t'@turis" la paret del pati del Centro Amigos, una entitat de lleure de Sant Vicenç dels Horts, amb dues capes de pintura blanca. En Wérens i en Florent, d'Impaktes Visuals, una entitat especialitzada des de fa molts anys en la creació de grafit, es presenten i ens expliquen breument la història d'aquesta tècnica pictòrica. Tot va començar als Estats Units fa molts anys amb un noi que es dedicava a signar per tot arreu amb el nom de Taki 183. Tot seguit fem unes plantilles per dibuixar un grafit en una samarreta. Queda increïblement bé! Després del tastet, ens disposem a baixar al pati i per fer, ara sí, la feina important! Estem una mica nerviosos. No sabem com sortirà el grafit. En Wérens ens explica quin tipus d'esprais i estris hi ha i, el més important, com s'han d'utilitzar. Un cop està tot explicat, ens llancem a la piscina i marquem amb llapis com volem que sigui el nostre grafit. Hem decidit escriure les lletres de Centro Amigos i un

El No t'@turis d'avant l'obra feta el passat mes de maig

dibuix del Perry, l'omitorinc de Phineas i Ferb, uns dibuixos animats de Disney Channel. L'Abdelali, que en sap molt, ha dibuixat en Perry i li ha quedat super bé! A poc a poc, veiem com el grafit es va fent realitat i ens adonem que amb l'ajuda d'en Wérens està quedant guapíssim! Després de dues hores i amb l'esforç de totes i tots, el grafit està acabat! Ens ha quedat moooolt bé! Sembla impossible que haguem pogut fer una cosa així el primer cop que practicàvem de grafeters. Hem quedat tan contents i ens ha quedat tan bé que ja tenim ganes de fer-ne un sense l'ajuda d'en Wérens i en Florent!

Grup de joves No t'@turis

Centro Amigos
C. Uxauna, 1. Sant Vicenç dels Horts

- CAE La Llar del Vent, Sabadell

La Llar del Vent fa 45 anys

L'esplai més antic de Sabadell celebrarà a principis d'any gairebé mig segle de feina. Es tracta del CAE La Llar del Vent, els inicis del qual es remunten a un llunyà 1966, fa 45 anys, quan va néixer l'Agrupació de la Concòrdia, una entitat que acollia un grup d'infants que hi anaven a classe quan al barri encara no hi havia escola. Els joves que freqüentaven l'Agrupació van crear el Cau i finalment, el 1973, es va formar el CAE La Llar del Vent, cofundador l'any 1994 amb altres entitats de la zona del Moviment d'Esplais del Vallès.

El propòsit de l'esplai ha estat educar en el lleure els infants del barri, perquè tinguin una oportunitat de gaudir el seu temps lliure i transformar-lo en temps de lleure ple de valors, hàbits i costums. L'Esplai sempre ha fomentat la cultura popular i catalana amb uns principis educatius basats en la coeducació, la inclusió, l'autonomia de l'infant, l'esperit crític i la sostenibilitat.

Quants infants, joves, pares, mares, monitors i amics han passat per l'esplai durant aquests 45 anys? Un munt i una mica més. I ara l'entitat

els convida a celebrar l'aniversari amb actes i festes per donar i vendre. El tret de sortida va ser el 16 d'octubre amb la festa que inicia el curs i fa conèixer al barri les activitats de l'Esplai. El 18 de desembre, hi haurà el Dinar d'Hivern, amb el tradicional quinto, en què les famílies de l'entitat poden reforçar els seus vincles afectius. El 5 de març se celebrarà el Carnestoltes, amb una actuació espectacular de l'equip de monitors i del 16 al 20 d'abril, les Colònies de Primavera, per fomentar l'autonomia de l'infant amb l'esperada Festa del Bosc. El 20, 21 i 22 de maig se celebrarà l'aniversari pròpiament dit amb una cercavilla increïble, amb moltes colles geganteres, jocs tradicionals per a infants, una xocolatada, l'espectacle familiar de La Roda, un concert per a joves i adults i un sopar organitzat pels joves de l'entitat. Per a més informació visiteu el blog de l'entitat: <http://lallardelvent.wordpress.com/>.

CAE La Llar del Vent

C. Lusitania, s/n. Sabadell. Tel.: 93 760 82 79

■ Un barri, una entitat, uns artistes...

Un barri viu i amb ganes

Casablanca, a Sant Boi de Llobregat, és un barri viu, amb entitats que tenen gana de fer barri, de crear cohesió entre els veïns. Els gegants Manel i Blanca, un obrer dels que van arribar a Catalunya a principi del segle xx, i una madame, que diuen que regentava la Casa Blanca, que diuen que va donar nom al barri. E si no n'è vero...

Primer diumenge de juliol, vacances d'estiu per a molta gent, i al barri Casablanca de Sant Boi de Llobregat, festa major veïnal. L'organitzen les associacions agrupades a la Federació d'Entitats els Garrofers, totes sorgides del Casal de Joves, que va néixer l'any 1989 i fa una feina importantíssima al barri. Em reben en Javier Nicolàs i l'Albert Graus, del Casal de Joves. Estan contents de la participació de la gent a les festes. M'expliquen que pateixen per a l'any vinent perquè l'administració local sembla que vol retallar ajuts; consideren les festes dels barris com a "perifèriques" i volen reforçar la Festa Major de Sant Boi ciutat. No se n'adonen que qui fa ciutat són els barris?

Aquest barri, Casablanca, és molt viu. Ha crescut a l'ombra de la primera immigració de l'Espanya profunda. Cases humils de totxana vista conviuen amb blocs nous, els carrers s'han arranjat, els creua una gran ronda i hi ha bars regentats per gent d'aquí i gent nouvinguda. Al carrer s'escolta parlar en castellà amb molts accents diversos, en àrab, algú parla en xinès i en francès de l'Àfrica subsahariana, es barregen paraules del català diari, sento com diuen "se están poniendo en la cola para trepitjar..." mentre una parella aparca un cotxet i en treuen una criatura que no arriba a l'any. Fa un curiós contrast: tot i que no han renunciat a fer servir de manera preferent la llengua castellana, hi ha una vivor i una adhesió a les manifestacions de cultura tradicional catalana fortíssimes. A la colla de gegants i grallers són una munió. M'expliquen com el correfoc infantil té un èxit sense precedents i al correfoc per a adults hi

participa tothom sense excepcions. El barri apareix sense cotxes des del matí, tothom sap que hi han de passar els diables, els dracs, el foc, tan nostre. Enguany celebren el desè aniversari de la colla gegantera. Ningú creia que fora possible arribar tan lluny quan van crear en Manel i la Blanca, els representants en forma gegantina de la realitat que conforma la identitat profunda del barri. En Manel representa un obrer dels que van venir als anys trenta i cinquanta a Catalunya i la Blanca, la noia que feia de madame a la Casita Blanca del barri. Sonen les gralles, ballen els gegants davant la catifa de flors creada per les dones de l'Associació Endavant Dones de Casablanca, a poc a poc hi entren i la trepitgen. La fan desaparèixer com un mandala tibetà, que recorda el caràcter efímer dels actes humans, de la bellesa, del color. L'any que ve tocarà dibuixar-ne una de nova. Mentre algunes persones escombren els pètals de flors, una munió de gent es passeja, xerra, va prenent posicions a les cadires preparades per al teatre o a les escales de l'amfiteatre de la plaça. A la plaça la gent espera l'actuació, mig circ, mig animació, de la companyia El Negro y el Flaco. És un espectacle programat per la Fundació La Roda, una obra de qualitat per al públic familiar. Des del 1994, any del seu naixement, El Negro y el Flaco recorren el món (Espanya, Itàlia, França, Argentina, Colòmbia i els Estats Units), amb uns espectacles que barregen el teatre i el circ, sempre sota l'òptica del clown. I aquí els tenim, a la plaça central del barri Casablanca. Per un cantó apareixen dos personatges enfilats dalt d'unes andròmines que semblen tricicles

gegants. Són com homes dibuixats sortits d'un conte antic, d'aquells dels cromos de la xocolata de quan érem petits. Arriben al centre de l'escenari, baixen i saluden. Un va amb la cara enfarinada típica de l'August del circ però sense barret punxegut al cap, l'altre es repentina i tots dos es presenten en una mena de llengua barreja d'italià, castellà i català amb rasons argentins al deix. Un tercer fa de mestre de cerimònies, mut però eloqüent en la gestualitat, és l'encarregat de posar música i "Comença l'espectacle Giramondo!". El circ Giramondo comvida els espectadors a aplaudir-los d'entrada. Tot d'una agafen un espectador per convertir-lo en part de l'espectacle. Comença a ploure, la gent no es belluga, plou una mica més, alguns van a aixoplugar-se sota els balcons però ningú vol abandonar la plaça, els Giramondo continuen actuant, pagant amb un paquet de mig quilo de pasta (macarrons!) el primer espectador-actor que els ha ajudat a posar la pista. Tot i la pluja que fa la guitza l'espectacle continua: equilibris, malabars, feres humanes..., la gent va a buscar paraigües i toma per seguir amb les rialles, els nens criden els actors, responen a les preguntes i així acaba passant una hora divertidíssima. El Negro y el Flaco s'acomiaden del barri de Casablanca i es prepara l'escenari per a les havaneres. La festa ha de continuar!

Casal de Joves Casablanca
C. Badajoz, 2, Sant Boi de Llobregat - Td.: 93 854 03 02
www.centrecuilla.com

racó de les entitats de la roda

● Fundació Marianao

Un quart de segle de lluites a Sant Boi

La Fundació Marianao és una entitat d'iniciativa social que promou projectes socioeducatius adreçats als infants, joves, adults i a la comunitat en general, tot incidint de manera especialitzada en els col·lectius en situació d'alt risc social. El seu àmbit d'intervenció preferent és la realitat local de Sant Boi de Llobregat i la comarca del Baix Llobregat.

Ara la Fundació Marianao celebra el 25è aniversari d'un projecte marcat per la lluita constant contra les desigualtats i l'exclusió social dels col·lectius més vulnerables amb projectes de prevenció, inserció social i laboral i d'educació en el lleure.

Fundació Marianao
Sant Boi de Llobregat

● Fundació Comtal

La Fundació Comtal rep el premi Barcelona Associacions

La bona feina de la Fundació Comtal del barri barceloní del Casc Antic ha estat reconeguda amb l'atorgament del segon Premi Barcelona Associacions, convocat pel Consell Municipal d'Associacions i l'Ajuntament de Barcelona. La Fundació Comtal l'ha rebut pel projecte "Educació, clau de futur. Fem Fundació, fem barri", destinat a enfortir la participació dels diferents actors de l'entitat: infants, joves, famílies, voluntaris i assalariats.

El primer premi d'aquesta 10a edició va ser per a l'associació per a la gent gran Agora. Els guardons van ser lliurats el dia 13 de maig al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona.

● GRAMC

XVIII Quinzena Intercultural a Teià

L'Assemblea Local de Teià del Grup de Recerca i Actuació amb Minories Culturals i Treballadors Estrangers (GRAMC) ha organitzat del 8 al 29 d'octubre una mostra de cinema en el marc de la XVIII Quinzena Intercultural d'aquesta població del Maresme. Pel·lícules i documentals, visionats en algunes ocasions en presència dels seus autors, han ofert elements de reflexió sobre el tema central de la mostra, la violència i la cultura de la pau.

La Fundació La Roda hi ha participat amb un taller de cinema realitzat per Drac Màgic per als alumnes de l'escola el Cim.

Educació Cultura Lleure Societat

LA RODA
FUNDACIÓ
D'ACCIONS CULTURALS I DEL LLEURE

www.fundaciolaroda.cat

La Roda als barris

Okupem l'espai públic per compartir cultura i crear complicitats

És temps de Castanyada, de celebració dels Drets dels Infants (20 de novembre), de fires de Santa Lúcia, de caga tions... Les entitats treuen els nens i nenes al carrer per celebrar dates significatives del calendari festiu, per compartir amb tot el barri, amb petits, grans i avis aquests moments de festa que cohesionen les comunitats i permeten crear complicitats que aporten més endavant els seus fruits en forma de projectes comuns, de participació i d'implicació en la millora de l'entorn més proper.

La Roda és conscient de la importància de l'espai públic perquè les entitats projectin la seva feina al barri, perquè captin nous usuaris atrets per les activitats programades, perquè puguin unir en la festa gent gran i menuts, perquè puguin crear espais de trobada entre nous i veterans. Totes aquestes raons són de pes perquè La Roda continui una feina de fons que les entitats reclamen per donar suport a la seva feina social i educativa i per crear xarxes sòlides i fructíferes de complicitat als barris. Perquè està científicament demostrat que la cooperació, la solidaritat, és allò que permet que la humanitat sobrevisqui i fins i

tot avanci.

La cultura al carrer, prope-
ra, participativa, motivadora, font de coneixement de les tradicions culturals del país... Amb les prop de quaranta activitats programades des d'octubre fins a Nadal (això ho escrivim a mitjans d'octubre, però n'hi haurà més) La Roda suma les seves eines de cultura a les de les entitats per avançar cap a una societat cada dia més cohesionada i participativa.

Civc Nk, al mos do maig a Santa Eugònia de Tor, a Girona

roda...món

La Roda i Aliança renoven el seu acord de col·laboració

L'entitat mutualista Aliança i la Fundació La Roda renoven el seu acord de col·laboració per continuar impulsant el programa "L'Aliança als barris", incidint en la millora de l'educació dels infants i facilitant-los una convivència integradora. La iniciativa, que neix amb la voluntat de millorar l'oci infantil i juvenil, particularment en àrees amb menys recursos, vol potenciar l'art i la cultura i també la transformació de l'espai públic en un lloc de trobada per compartir experiències.

La signatura del nou acord va tenir lloc a la seu d'Aliança i la van protagonitzar Joaquín Gómez, director comercial, i Lluïsa Celades, directora de la Fundació La Roda. Durant aquest exercici, Aliança aportarà a la Fundació 10.000 € per impulsar les seves activitats. A més, un any més, participarà en l'organització i el seguiment del programa "L'Aliança als barris", que es desenvoluparà a diferents municipis catalans, i participarà en diferents esdeveniments, entre els quals la Tamborinada al parc de la Ciutadella de Barcelona.

Les dues entitats valoren molt satisfactoriament la col·laboració que s'ha portat a terme fins ara. La Fundació La Roda "ha pogut compartir amb una entitat com Aliança, que també prové de la societat civil, el treball per aportar eines d'educació i de participació a les entitats i als barris que formen part de La Roda". Des d'Aliança, "s'aposta per continuar una col·laboració que

planteja activitats properes als ciutadà i de millora de la seva qualitat de vida".

aliança

Gimcana de la dieta mediterrània Una col·laboració amb la Fundació Agrupació Mútua

A petició de Fundació Agrupació Mútua, la Fundació La Roda ha posat el saber dels seus talleristes a disposició d'un programa de salut alimentària per ensenyar a menjar millor i assaborir la riquesa de la dieta mediterrània. Una gimcana plena de colors, sabors i olors del mediterrani, divertida, saludable i alimentosa, ha estat l'activitat que s'ha proposat i s'ha fet a Tarragona, Reus, Sabadell i Lleida des de principis d'any. A les escoles de la província de Girona la gimcana s'ha inclòs com una activitat del Pla de promoció de la salut i a Barcelona s'ha fet el 22 i 23 d'octubre a través de l'Ajuntament i l'Institut Municipal de Mercats al mercat de Santa Caterina.

Catàleg d'activitats 2011 de la Diputació de Barcelona

Aquest any els tallers de la Fundació La Roda arribaran de nou a totes les poblacions barcelonines perquè estan inclosos en el Catàleg d'Activitats que la Diputació de Barcelona facilita als ajuntaments. És una bona notícia perquè ens ajudarà a arribar a tots els racons de pobles i ciutats on encara no ens coneixen.

www.fundaciolaroda.cat

La Roda a la mostra d'associacions de la Mercè

La Roda va ser present, integrada a l'estand de la Federació Catalana de Voluntariat Social, a la qual està federada, a la gran mostra d'entitats que es va fer a la plaça de Catalunya per la festa major de la ciutat, el 24, 25 i 26 de setembre. Una forma més de donar a conèixer la tasca educativa que portem a terme.

La Roda amb els Súpers

Un any més el 23 i 24 d'octubre La Roda ha estat present a la Festa dels Súpers amb un estand i un taller de reciclatge adaptat a la canalla de totes les edats. El taller l'ha fet el Petit Taller de Carme Moya, s'ha anomenat *Fem un salt i reciclem* i ha servit per ensenyar com d'un diari vell en podem fer un molinet de vent o un imant de nevera.

Mitjans de comunicació i cultura popular, tradicional i del lleure

L'Ens de Comunicació Associativa, una entitat a la qual està associada La Roda, ha proposat un espai per generar comunicació real i posar els mitjans de comunicació en relació amb les entitats que en formen part. D'aquí va sorgir el programa de Formació en comunicació per a l'associacionisme cultural celebrat a Barcelona els dies 2 i 5 d'octubre. La Fundació La Roda hi va assistir per intentar fer arribar millor els seus missatges.

La Roda presenta Actuem! al 14è Fòrum de la FEDAIA

El 21 d'octubre, a l'espai CaixaForum de "la Caixa", la Fundació La Roda va presentar el projecte de teatre social Actuem!, que s'adreça a joves en risc o en situació d'exclusió social. En el 14è Congrés de la FEDAIA (Federació d'Entitats d'Atenció i d'Educació per la Infància i l'Adolescència) s'ha debatut i s'ha compartit entre agents socials de tot tipus projectes, programes i noves i velles formes d'educar i tenir cura dels nostres infants i joves.

La Roda a Interacció 2010 Democràcia i transformació social

La Fundació La Roda ha participat el 21 d'octubre passat a la taula rodona "El paper de les entitats en la transformació de la cultura popular: qui influeix qui?" en el marc de la trobada Interacció 2010 promoguda per l'Àrea de Cultura de la Diputació de Barcelona.

Lluïsa Celades, directora de la Fundació La Roda, hi va compartir reflexions amb Pere Joan Pujol, de la Federació d'Ateneus de Catalunya i Josep Rafecas, de la Federació de Teatre Amateur, amb el Antoni Carné, president de l'Ens de Comunicació Associativa, que va moderar el debat.

destaquem

COMSOC
comunicació social

La segona edició de Contes del món triplica la participació

Al número 50 de CARRER, l'hivern passat, ens vam fer ressò d'una iniciativa molt interessant relacionada amb el món dels contes i de la comunicació. Es tractava de la primera edició del Concurs de Podcast-Contes del món, organitzat per COMSOC-Comunicació Social, una entitat sense ànim de lucre que vol contribuir a socialitzar la comunicació.

La segona edició —el 24 de setembre es va tancar el segon període de preinscripció— ha assolit un èxit important de participació: més de 100 centres educatius de primària i secundària de Catalunya enriquiran la cultura popular de tradició oral enregistrant en MP3

contes arrelats als pobles de la Terra. Amb aquest resultat es triplica el nombre de centres participants respecte a la primera edició. Durant els propers mesos, els concursants hauran d'enregistrar i il·lustrar amb un dibuix un conte del món i serà a partir del mes de gener del 2011 que s'emetraran setmanalment en el programa "Món Obert" de Ràdio l'Hospitalet i en altres "ràdios amigues". A la primera edició hi van participar més de 10 emissores que van difondre periòdicament els contes. Finalment, 24 contes seran escoltats per un jurat i formaran part del *Llibre i disc dels Contesdelmon.org*.

www.contesdelmon.org

**Un blog per als voluntaris
Val la pena!**

Qui vulgui compartir la seva experiència com a voluntari o voluntària o reflexionar sobre aquest àmbit ho pot fer des del mes de juny passat a través del blog creat per la Federació Catalana de Voluntariat Social, "Val la pena!". L'objectiu és crear un espai en què els voluntaris, però també les entitats i les empreses col·laboradores, puguin explicar les seves experiències de voluntariat en primera persona, de manera propera, de tu a tu. Una manera pràctica i amena de fomentar el voluntariat social.

www.blog.voluntaris.cat

FemCurt

Festival Internacional de curtmetratges socials de Banyoles

FemCurt és una iniciativa de l'entitat banyolina Irregolare, que promou projectes socials per a la inclusió i la promoció dels drets de ciutadania. La seva aposta és fer arribar l'art a tothom i fomentar a través de la cultura l'esperit crític de la ciutadania. Aquesta és la tercera edició del festival, que té quatre categories: Millors

curtmetratge de ficció (2.500 €); Millor reportatge (2.000 €); Millor curtmetratge en català (750 €); i, finalment, Premi del públic (750 €). A banda del visionat de les obres seleccionades, FemCurt també proposa activitats paral·leles com concerts i obres de teatre.

www.divendresrei.cat

2010-2011

VII PREMIS D'EDUCACIÓ EN EL LLEURE

OBJECTIUS:

Reconèixer iniciatives dins l'àmbit de l'educació social i del lleure que aboxen el sentiment de pertinença al país i que integren el servei a la comunitat amb l'aprenentatge.

DOTACIÓ:

2 premis de 4.000 euros cada un per a nous projectes.

2 premis de 4.000 euros cada un per a treballs que presentin el resultat d'una experiència ja realitzada.

1 Premi de 4.000 euros per a la millor experiència o projecte presentats que estiga fet per joves i/o adreçat a joves, ofert per la Secretaria de Joventut de la Generalitat de Catalunya.

1 premi de 4.000 euros de reconeixement a la trajectòria d'una entitat en el camp de l'educació en el lleure.

El termini de presentació de propostes s'acaba el dia **9 de desembre del 2010**.

Els treballs i la documentació s'han d'adreçar a:

Fundació Lluís Carulla

Arlau, 185 3r 08021 Barcelona

Tel. 932090948/932095347 Fax 932095633

info@fundaciolluiscarulla.cat

Podreu consultar-ne les bases a

www.fundaciolluiscarulla.cat

Fundació Lluís Carulla

Antic la Caixa edifici de

Generalitat de Catalunya
Departament d'Acció Social i Ciutadania
Secretaria de Joventut

cnjc CONSELL NORMATIU DE JOVENTUT DE CATALUNYA

■ Art i societat

Arpilleres de Sant Roc

Obres d'art de fil i roba

Dones. L'habilitat per fer anar les mans amb fils de tots els colors. Teixir la història, la de la gent que construeix silent el país. Històries petites del dia a dia. Petites històries de colors, sabors i olors vinguts de tots els llocs del planeta... Són les arpilleres de Sant Roc de Badalona.

Arpilleres, dones cosint història és un projecte viu que camina de la mà de dones de Sant Roc de Badalona que s'han trobat al voltant del caliu de la Fundació Ateneu Sant Roc. Formen part de quatre associacions de dones —Vida Creixent, de la parròquia de Sant Roc, Formació Global de Dones, Laila i el Grup de Dones de la Fundació Ateneu de Sant Roc— i provenen de diferents països. Tenen visions del món diferents però mostren les mateixes qualitats humanes i els mateixos valors des de l'etx de les seves mirades, de les seves paraules, de la seva costura. Elles ho tenen molt clar: l'important, a tot arreu, és la persona.

El 21 de setembre al Museu d'Història de la Immigració de Catalunya es va fer una taula rodona en el marc de l'exposició (que es va poder veure del 5 al 29 de setembre) de les arpilleres relacionades amb la immigració. Aquesta és la segona exposició que es fa a Barcelona després de la del Palau Robert el passat mes de febrer, en què es va poder contemplar una selecció de les 68 obres creades per un total de 56 dones.

A la taula rodona s'hi van congrega una quarantena de persones, la majoria dones, interessades a escoltar les experiències de la Laila, la Paquí, l'Amína i les talleristes que les van impulsar a bastir el projecte. Amb paraules planeres van explicar com havia estat sorprenent assabentar-se que feia unes dècades unes dones com elles, al Xile de Pinochet, van trobar una manera de subsistir fent arpilleres. Cosien sobre teles gruixudes les històries de la repressió i les venien a Europa a entitats solidàries, altaveu del seu patir.

A l'Ateneu Sant Roc buscaven una fórmula per fer que les diferents ètnies i cultures que viuen al barri es coneguessin entre si i es reconeguessin la força, la profunditat, la tendresa, les febleses, els punts en comú i les diferències. Van pensar que les dones eren el nexa ideal. Les que van participar al projecte es van afrontar a l'aventura amb la por de no saber-ho fer prou bé, elles que no sabien dibuixar, amb els dubtes sobre la pròpia vàlua i

la pregunta "A qui pot importar el que jo hagi viscut?". Però l'espectacle de veure les arpilleres penjades a les parets de diversos museus i saber que les demanen d'arreu del món les ha fet felices i les ha empès a explicar les històries que hi ha darrere de cada puntada de fil. Històries de la guerra civil espanyola, la por i la repressió de la Manoli, que plorava mentre cosia aquells capítols de records silenciats. La infantesa a Tànger, on les tres cultures que encara són les nostres arrels comunes conviuen. Un mar ple de pasteres per arribar a l'altra riba. La henna. El menjar jueu. Els ritus

cristians de la Paquíta. L'enyorament de la festa després del Ramadà, que aquí es celebra però que no és el mateix que al Marroc, explica l'Amína, en un català perfecte, mentre el seu fill l'escolta embadalit. O el casament gitano. Tot hi té lloc, a les arpilleres.

Aquestes obres, acolorides, creatives i d'una gran força estètica, ajuden a fer memòria. Són xarxes indelebles de solidaritat entre dones i homes de tot arreu. Són la imatge emocional de la Catalunya actual. Reunir-se per cosir els ha donat l'oportunitat de conèixer-se, de perdre la por, de tastar noves menges i de riure juntes. En paraules de professionals de "lo social", els ha ajudat a "apoderar-se".

Fundació Ateneu Sant Roc
C. Càceres, 30. Badalona - 93 399 39 51
www.fundacioateneu.sanroc.org

bones pràctiques

Pla Barcelona Interculturalitat

Agents antirumors

"Els immigrants tenen ajudes per obrir comerços i nosaltres, no". Doncs, resulta que no és cert: els nouvinguts no reben cap ajuda de cap administració per obrir la botigueta de la cantonada.

Aquest rumor i un total de dotze més han estat objecte d'estudi durant els mesos de setembre i octubre en el Curs d'agents antirumors: "Interculturalitat, una resposta als rumors i estereotips", organitzat en el marc del Pla Barcelona Interculturalitat. Durant nou hores repartides en tres sessions persones de diverses entitats ciutadanes, autòctones i nouvingudes han reflexionat sobre els conceptes de cultura i diversitat i han analitzat els processos de creació i potenciació d'estereotips, rumors i prejudicis. L'objectiu: oferir eines per la gestió i el tractament d'aquests estereotips. El resultat és un document de treball molt útil, que recull els dotze rumors o prejudicis més estesos i, d'una manera concreta i pràctica, ajuda a desfer malentesos i col·locar les coses al seu lloc, és a dir, a entendre una mica millor la realitat, sense prejudicis ni falses informacions.

El Pla Barcelona Interculturalitat es va començar a gestar a finals del anys noranta per abordar la realitat immigratòria a la ciutat. Des d'aleshores està en permanent construcció amb la implicació d'un bon nombre d'entitats barcelonines. Ajudar a assumir la complexitat de la diversitat d'origens, llengües, costums, valors i creences i donar respostes als nous reptes i noves necessitats de la ciutat, aquests són dos dels objectius principals d'un Pla que haurà de guiar totes les actuacions municipals aquestes propers anys.

Podeu descarregar el *Manual antirumors* a www.interculturalitat.cat.

Seguretat alimentària divertida

La Coordinadora d'Usuaris de la Sanitat impulsa un joc per a infants i joves sobre els bons hàbits alimentaris

"La Itxal s'ha llevat avui amb un malestar general que no es pot treure de sobre. Ara ja són les 12 del matí i té calfreds tota l'estona. A l'institut, s'ha posat la jaqueta tres vegades i se l'ha tret al cap de cinc minuts perquè suava a raig. Sort que avui no toca educació física i no haurà de sotir la pista perquè no sap si ho podria resistir. Comença a estar preocupada. Té un reguleig al cap que li sembla que acabarà en migranya i unes ganes d'anar al lavabo constants. Quan estemuda ha de fer força i aguantar-se la panxa per no tenir un ensurt en forma de taca als pantalons! Si la cosa continua així potser haurà d'anar al metge a la tarda perquè li digui que li passa. Tu què creus que pot ser?"

Aquest és un dels fragments que el detectiu Habs presenta als participants del joc i que

servirà per començar una divertida investigació sobre seguretat alimentària.

La Coordinadora d'Usuaris de la Sanitat (CUS), mitjançant aquest joc dissenyat per Paités, vol aconseguir que els infants i joves treballin d'una manera lúdica els hàbits de seguretat alimentària i les pràctiques de bon ús.

Aquest joc està disponible des del mes de setembre per a totes les entitats, escoles o centres educatius que vulguin treballar aquest tema. Si us

interessa rebre'n un exemplar, informació o bé participar a una sessió formativa explicativa de la dinàmica del joc per als vostres monitors només cal que us poseu-vos en contacte amb la CUS.

CUS: 93 302 41 38 · josseguretatalimentaria@cus-usuaris.org

Dance4life

1.000.000 de joves plantant cara a la sida

Dance4life és una iniciativa internacional per inspirar, motivar i mobilitzar els joves per frenar l'expansió del VIH. Per donar-los eines per plantar cara a les situacions de discriminació.

Per què? Perquè la meitat de les noves infeccions es produeixen entre joves menors de 25 anys.

Dance4life és un projecte escolar que funciona en quatre fases:

Connecta't! Un equip de ballarins, músics i educadors visita els centres educatius i comença el Tour Connecta't.

Entrena't! Un programa on-line dissenyat pels joves per saber què té a veure el VIH amb ells.

Actua! Preparar accions de canvi

per augmentar la consciència sobre el VIH-sida entre els amics, la família, el barri, l'institut.

Celebra! Una gran festa a totes les ciutats on el projecte s'està duent a terme, retransmesa via satèl·lit, que connectarà els joves que s'han convertit en "agents del canvi".

I per què? Perquè el VIH no fa distincions. Al VIH no li importa ni la nostra raça, ni la nostra orientació sexual, ni les nostres creences. Entreu al web i informeu-vos.

Amb l'ACASC (Associació Ciutadana anti sida de Catalunya) al capdavant, aquest 27 de novembre es farà la gran festa per més de 3.000 nous "agents del canvi" al Club del Palau Sant Jordi, a Barcelona. Podreu seguir-la per la web.

Barcelona serà declarada aquest any ambaixadora del projecte. Una bona ocasió per involucrar-se!

www.dance4life.es · www.acasc.info

Veten Catalunya com a membre de l'Associació Europea del Carnet Jove

Catalunya no podrà formar part de l'EYCA, l'Associació Europea del Carnet Jove, perquè així ho va decidir el passat mes de juny el Govern espanyol mitjançant el veto del Consejo Interterritorial i de l'INJUVE (Instituto de la Juventud. Ministerio de Igualdad).

La sol·licitud d'Ingrés a l'EYCA la va fer la Secretaria de Joventut de la Generalitat de Catalunya entre altres raons perquè Catalunya gestiona íntegrament el Carnet Jove i ha esdevingut en els darrers anys el país líder a Europa en aquest àmbit. El Carnet Jove va començar a implantar-se a Catalunya el 1986 i ja té més de 500.000 usuaris i usàries, el 10% del total europeu.

Aquest ingrés, doncs, no serà possible, malgrat que l'EYCA és una associació de caràcter privat i que entre els seus membres hi ha nacions sense estat com Escòcia, Flandes, Valònia i la comunitat lingüística alemanya de Bèlgica.

L'EYCA representa 60 organitzacions de 40 països. Fomenta des dels seus inicis, el 1990, la mobilitat i la informació juvenil per a les persones joves de fins a 30 anys amb l'expedició de l'European Youth Card. Aquest carnet ofereix serveis, descomptes i avantatges per animar els joves a prendre decisions responsables, explorar el seu món i jugar un paper important com a ciutadans i ciutadanes d'Europa.

Ens han deixat dos mestres

Antoni Anguela, mort el passat agost, no ens ha dit adéu, sinó a reveure. El recordarem sempre per la seva bonhomia, el seu saber fer i l'estima cap a la nostra nació. Era un home de pau, sempre amb el seu somriure murri fent pinya per la cultura popular tradicional catalana. Tota la feina feta, des de la direcció de recerques etnològiques fins a la difusió incansable del sardanisme, i tantes i tantes tasques dutes a terme... Fem promesa de no oblidar-les i seguir mentre poguem el mateix camí que com a mestre ens va mostrar amb fets.

Al mes de maig, Joan Triadó em va fer l'honor de dedicar-me el seu darrer llibre de memòries, *Textos i pretextos. 1938-2008*, cosa que em va emocionar molt i vaig compartir amb tota la gent de la Fundació La Roda. Fa uns quants dies que ens ha deixat, però no ens sentim orfes sinó més compromesos encara en la lluita per mantenir la nostra cultura en bona forma, siguin quin siguin els atzucacs que es presentin. Hem pres bona nota de les seves lliçons, lliçons que seguirem transmetent dia a dia amb la nostra feina a la **Fundació La Roda**.

Llúcia Gelades, directora de la Fundació La Roda

■ Medi ambient i salut

Horts vitals de Cardedeu

Les petites accions són poderoses

Capità Enciam

La colla de jovent que ha impulsat els darrers anys el projecte Horts Vitals a Cardedeu potser era seguidora d'aquest estrafolari personatge, el Capità Enciam, que ens donava consells sobre medi ambient, reciclatge i respecte a la natura. Eren els anys noranta, el moviment ecologista anava agafant pes, ja no era un fet marginal de "quatre il·luminats" i la televisió catalana en va prendre nota. Ara, a tot arreu, a ciutats petites i grans, van sorgint propostes de retorn al respecte ecològic en el procés de conrear fruites i verdures sense adobs químics, ni llavors modificades, ni insecticides que contaminen l'aire o l'aigua. Les propostes dels horts ecològics a les terrasses de molts pisos a ciutats d'arreu del país creixen. A Barcelona, els horts urbans impulsats per l'Ajuntament van fent taques verdes plenes de vida i de trobada intergeneracional. N'hi ha més de dotze en nou districtes, amb projectes que impulsen l'intercanvi de llavors o de receptes mentre es millora la salut de qui els treballen. Està comprovat que el jubilat o jubilada que treballa el seu hortet va menys al bar a fer perfumats i al CAP a buscar receptes.

A la vila de Cardedeu, encara hi ha espais, fins i tot dins del barri del centre, on es conserven llenques de terra. Algunes són horts treballats per antics pagesos que planten enciams, tomaqueres, alls i verdures pel consum propi. Observant que aquestes petites joies es podien perdre, fa anys una colla de gent va anar incorporant-se a l'horticultura. Van demanar a aquests pagesos si els volien ensenyar l'art de conrear la terra i es van posar en contacte amb experts com la biòloga i tècnica agrícola Eulàlia Martí o en Miquel Àngel Angelats, membre de la Xarxa de Llavors del Vallès Oriental, per organitzar els primers cursos i xerrades d'Horts Vitals. L'èxit va sorprendre els mateixos organitzadors: resulta que hi ha molta gent interessada a saber com tenir un hort a casa. D'aquí a organitzar-se i cercar terres ermes, compartir eines i començar a fangar, hi va haver un pols de minut.

Aquest 2010 han organitzat la primera Fira d'Herbes Remeieres i Aliments Ecològics del Parc de la Serreta, i així s'han donat a conèixer. Proposta a proposta han arribat a posar-se al capdavant d'un dels horts més cèntrics de

Està comprovat que el jubilat o jubilada que treballa el seu hortet va menys al bar a fer perfumats i al CAP a buscar receptes.

Cardedeu, l'hort del Manolo, anomenat així en homenatge a l'hortolà que el mantenia fins que va morir fa poc. Aquest serà un hort comunitari i l'hort-aula de l'entitat. Els cursos que proposen fer durant l'any contindran xerrades, visites als trossos d'altra gent i pràctiques reals a l'hort.

L'Eulàlia, la Maria, en Jordi, la Gemma i una bona colla més d'entusiastes del camp, nous hortolans ecològics amb mentalitat solidària, expliquen anècdotes del dia a dia: que si aquell enciam se'ls va espigar, que si la Maria té un rebost ple de conserves, que les mongetes perona han estat boníssimes i són de l'hort del terrat, que els alls grossos, plens, aromàtics, barregen aroma mediterrània amb la menta.

Em demanen que destaquí una de les iniciatives: la Borsa d'Horts. A través del seu blog, qui necessiti un trosset de terra per plantar carxofes o sembrar bledes, pot demanar-ne; qui tingui un hort erm, pot cedir-lo, i a poc a poc ampliar el mapa verd, la consciència sostenible, per ensenyar amb l'acció que una vida diferent és possible i gens complicada recuperant aromes, sabors i equilibri per a tothom. ☺

Horts Vitals de Cardedeu
Tel.: 93 319 30 89 - hortsvitals.blogspot

gestió associativa

Secció elaborada per:

Gestió de Fundacions i Associacions S.L.

Feu les liquidacions correctament?

La majoria d'entitats requereixen els serveis de professors, monitors, talle-ristes, conferenciantis i altres professionals. Hi ha diverses maneres de contractar-los.

Tenim l'opció de contractar-los laboralment: el monitor cotitza a la Seguretat Social i té dret a l'atur quan finalitza el contracte que el vincula amb l'entitat. Així, el monitor té tots els drets i deures que detalla l'estatut dels treballadors o el conveni col·lectiu aplicable en cada entitat. Per a l'entitat, esdevé una bona opció per assegurar aquests monitors, tot i que s'ha de tenir en compte que les cotitzacions a la Seguretat Social les fa efectives l'entitat. Per tant, hi ha un sobrecoast sobre el preu pactat amb el monitor.

Si el treballador és autònom, ens trobem en una relació mercantil en què hem de demanar una factura al monitor pels serveis realitzats. En aquest cas, les cotitzacions a la Seguretat Social les fa efectives el mateix autònom.

Tenim, però, una tercera via: una col·laboració. En aquest cas, és l'entitat la que fa una proposta de liquidació al monitor. A aquestes liquidacions s'hi ha d'aplicar una retenció de l'IRPF del 15%. El monitor rep la liquidació com a rendiments del treball i, per tant, no cal donar-se d'alta de cap activitat econòmica a l'Agència Tributària. S'ha de tenir en compte una sèrie d'aspectes per poder fer aquestes liquidacions: el monitor no cotitza a la Seguretat Social; per tant, seria aconsellable tenir una assegurança a part. Tampoc no pot ser una pràctica habitual amb un mateix monitor, ja que té la consideració d'un treball puntual. Aquest model és molt aconsellable per a xerrades, conferències i col·loquis. Però també és fàcil per a cursos i tallers, sempre que el servei no es pugui interpretar com una activitat continuada en el temps.

Per tant, les característiques de la prestació de serveis que dugui a terme el monitor determinaran la millor opció que cal triar. S'haurà de tenir en compte el tipus de servei, la durada del servei i la retribució que rebrà el monitor.

Roger Santiago

www.gestiofassoc.cat - 93 301 08 28

■ Música per canviar el món

Music Crossroads international

Àfrica, música i joves. Són els tres protagonistes d'un programa que ofereix eines i oportunitats a joves músics africans per formar-se, fer conèixer el seu art arreu del món i forjar-se un futur en aquest àmbit.

Music Crossroads International es considera en aquests moments com el programa cultural i d'apoderament juvenil més important del continent africà. Va néixer l'any 1995 de la mà de Jeunesses Musicales International, la xarxa de música i joventut més gran del món, i el 2008 va establir la seva seu a Barcelona, des d'on l'entitat coordina la seva estratègia en cooperació amb els socis locals dels cinc països del sud de l'Àfrica que estan implicats en la iniciativa: Zimbabue, Malawi, Moçambic, Tanzània i Zàmbia. Una estratègia que passa per impulsar les indústries musicals locals com a motor de canvi i donar eines als joves per construir-se un futur a través de la música.

L'eina principal del projecte, que al 2008 va arribar a implicar més de 75.000 músics arreu del món i unes 100.000 persones de públic, són els prop de 40 festivals, tant provincials com nacionals i interregionals, que s'organitzen anualment en aquests països. L'interRegional és el més important de l'any. És per als joves que hi participen un gran aparador on els dos millors grups de cada país es reuneixen, com-

parteixen la seva feina amb músics de tot el món i competeixen per guanyar instruments musicals i gires internacionals. És en el marc d'aquestes gires que l'any que ve a Catalunya podrem assaborir el talent d'un grup com Club Shanga, de Zimbabue, que estarà de gira del 15 al 30 de maig oferint concerts i tallers a escoles i centre cívics i culturals.

Paral·lelament, i durant tot l'any, Music Crossroads International ofereix als joves un potent programa formatiu que abraça la formació musical i professional però també la conscienciació social, amb activitats i tallers sobre temes com la igualtat de gèneres o la lluita contra el VIH-sida. Segons Ingrid Mengod, la coordinadora del projecte, la música, un llenguatge universal, es transforma amb Music Crossroads International en eina i mitjà per a la visibilitat de realitats que tot sovint no volem mirar de cara i per aportar perspectives positives de futur a joves que sense això no en tindrien gaires. Aquesta vessant social del projecte és la que destaca més i fa que sigui un dels programes culturals i d'apoderament de joves més interessants d'aquests últims anys.

Fer brillar el talent musical dels joves i escriure entre tots arpegis de solidaritat per un present i un futur ben afinats: si voleu participar a la iniciativa i conèixer l'immens talent dels joves implicats en el projecte, adreceu-vos a Music Crossroads International. Amb música com aquesta, el món de ben segur hauria de sonar millor.

El Club Shanga, de Zimbabue, estarà de gira a Catalunya del 15 al 30 de maig del 2011.

Music Crossroads
International
C. Roger de Llúria, 85, pral.
1a 08009 Barcelona
Tel.: 93 424 02 01
www.music-crossroads.net

un conflicte... una solució

Un moment fatídic

En Manel ha estrenat batxillerat. Aquest any haurà de treballar molt si vol acabar bé el curs, ho haurà de fer fins i tot si ningú li ho demana perquè "treballen per a ells i no per als professors", com diu la mare, i li interessa tenir unes notes que no el condicionin a l'hora de triar el que vol fer.

Avui ha arribat a casa amb molta feina, s'hi ha posat de seguida, per sort no era el dia d'anar a basquet. A dos quarts de vuit ha fet una parada per "airejar-se". És millor descansar i tomar-hi perquè després de molta estona es perd concentració.

La mare ha arribat poc abans de les vuit i l'ha trobat mirant la tele. Normalment la mare és molt comprensiva, té confiança en en Manel i sap que és un noi responsable i treballador, però aquest cop ha reaccionat d'una manera inesperada, s'ha descontrolat totalment. S'ha posat a cridar, li ha dit que era un inconscient i un ganduf, que no s'esperava això d'ell, que no aconseguirà res del que es proposi, que serà un fracassat tota la vida. En Manel ha intentat intervenir dient que ha estat treballant ja dues hores. La mare no l'ha escoltat i ha continuat renyant-lo. En Manel s'ha sentit molt fedit i ha començat a "contraatacar", l'ha acusat de ser una "pirada", de parlar sense saber de què, li ha dit que és una vella que no entén els joves, que el deixi en pau, que farà el que vulgui i que li és igual ser un desgraciat... Finalment en Manel no s'ha tomat a posar a treballar, ha sopat tot sol (el pare arriba molt tard a la nit) i se n'ha anat a dormir sense dir res a sa mare, que s'ha quedat llegint al menjador, entre plorosa i indignada i fent veure que no el sentia.

Em penso que és un fet comú, de "no res" passem a un enfrontament que se'ns escapa de les mans i que, a vegades, és molt difícil de reconduir. Quins elements podríem tenir en compte per una gestió positiva de situacions com aquesta?

Un primer principi fonamental en una confrontació oberta i esclatada el millor és deixar que la situació es refredi, deixar passar un temps, posar-hi perspectiva.

Un cop ha passat el moment de violència es pot intentar refer la relació —perquè d'això es tracta, de la relació. Què és el que ha passat? Per què penso que ha passat? Què és el que cada un de nosaltres defensava i per què ho defensava? Com m'he sentit? Per què m'he sentit d'aquesta manera? Què m'agradaria fer o com m'agradaria que anessin les coses? Què em proposo fer perquè això no torni a passar?

Aquestes preguntes, aplicades a un mateix o integrades a la conversa entre les dues parts en conflicte, ens poden servir per reconduir la situació, enfortir la relació i millorar la convivència.

Mònica Sorral

Secció elaborada per: _____
GREC, Grup de Recerca i Estudi del conflicte
www.grecmail.com

■ Entrevista a Ernest Cañada Mullor, fundador d'Alba Sud

La cooperació no pot ser neutre

Judith Cobeña Guàrdia

“Som en un moment d'emergència planetària”. Això és el que pensa Ernest Cañada, un investigador i comunicador social especialitzat en turisme i desenvolupament rural, apassionat per tot el que es cova a l'Amèrica Llatina i creador l'any 2002 d'Alba Sud, una plataforma associativa especialitzada en investigació i comunicació social per al desenvolupament. Té 42 anys i viu des de l'any 2005 a Managua, Nicaragua, des d'on coordina l'entitat i col·labora amb el Grup de Recerca en Sostenibilitat i Territori de la Universitat de les Illes Balears. És un home que s'ha construït en la confluència de dos mons, el Nord i el Sud. Es defineix com a actiu, sensible davant el dolor i el malestar de la gent i compromès socialment i políticament, i afirma que el seu pas pel món de l'educació en el lleure com a usuari i com a monitor d'esplai l'ha influït molt en la seva decisió de dedicar-se en cos i ànima a la cooperació. Un àmbit en què, Ernest Cañada n'està convençut, també s'ha d'escollir de quina banda s'està. Amb Alba Sud, s'ha situat en un model de cooperació que lluita per als més desvalguts, contra un model econòmic insostenible i contra el que considera com una de les principals amenaces actuals: la desposseïció de recursos naturals com l'aigua, els boscos o la biodiversitat.

www.albasud.org

—Què és Alba Sud?

—Un grup de persones que vivim entre Catalunya, les Illes Balears, Nicaragua, Equador, Mèxic, el Salvador... i que hem coincidit en la necessitat de posar en marxa un espai que ajudi a generar opinió crítica amb relació a alguns dels principals reptes als quals s'enfronten les nostres societats: el canvi climàtic, les noves dinàmiques econòmiques derivades de la globalització o l'empobriment de la majoria de la població.

—Generar opinió per a què?

—Pretenem ser un espai d'anàlisi però també de propostes que ajudin a fer canvis socials. La nostra preocupació principal és veure com la majoria de la població es veu desposseïda dels recursos i els territoris que possibiliten la vida, i pensar què podem fer-ho per resistir i recuperar un major control social i comunitari.

—I què podem fer?

—Pensem que l'única alternativa real als processos de subdesenvolupament creixent passa per ampliar el control social des de baix en totes les esferes de la vida, per promoure, en definitiva, una veritable democratització.

—Quina és la situació actual a Centre Amèrica?

—Centre Amèrica és una societat molt complexa, molt marcada per la violència i la violació sistemàtica dels drets humans que han deixat un pòsit de desestructuració social terrible. Nicaragua, amb el triomf de la Revolució Sandinista l'any 1979 va viure una història particular, que ajuda a entendre encara algunes diferències amb la resta de països de la regió. Però des dels anys noranta la violència estructural del neoliberalisme ha provocat més pobresa i desvertebració social. De forma paral·lela Centre Amèrica va passar de viure de l'agroexportació tradicional a expulsar la seva gent per treballar a l'exterior i viure de l'explotació dels recursos naturals. Per acabar-ho d'adobar la presència creixent del narcotràfic i l'organització de bandes a moltes barriades ofereix l'escenari d'una societat molt trencada, fragmentada, en la qual la gent ha de fer un esforç enorme dia a dia per sobreviure.

—Un panorama gens esperançador...

—Un intenta viure enmig de totes aquestes contradiccions i aportar alguna cosa, sense creure en la possibilitat real de grans canvis a

curt termini, però intentant-ho, malgrat tot. Hi ha moments durs, de tristesa i impotència, però també d'alegria, de connexió amb expressions d'una enorme humanitat en persones que continuen compromeses amb un món més just.

—Quines propostes faries per canviar les polítiques globals de cooperació al desenvolupament?

—No hi ha una sola política de cooperació possible, n'hi ha moltes, depenent de com entenquem les causes de l'empobriment i la desigualtat i la perspectiva ètica i política en què ens situem.

—Quina és la teva?

—Des del meu punt de vista, la discussió no es pot plantejar sense tenir en compte que vivim un moment d'emergència planetària, tant a escala ambiental com social, extremadament alarmant. El model de desenvolupament dominant, amb les seves necessitats de creixement econòmic constant, és insostenible. Socialment la situació no és pas millor: la desigualtat és creixent i l'empitjorament de les condicions de vida de grans sectors de població és impressionant, tant als països del Sud com, de forma creixent, al Nord. Paral·lelament assistim a una reacció brutal de les elits de poder, que accentuen els processos d'acumulació de capital per la via de la desposseïció de recursos que encara estan en mans de la majoria de la població —la terra, l'aigua, els boscos, la biodiversitat... En aquest context la política de cooperació que ens fa falta és la que s'orienta a donar suport als grups més afectats per aquesta dinàmica, i alhora, la que contribueix decididament a la resistència davant d'aquests processos i intenta incrementar el control comunitari i col·lectiu dels béns comuns.

—Ens hem de mullar...

—La cooperació no pot ser neutre. No té res a veure un model de cooperació al servei de la internacionalització del capital, o que en última instància intenti alleugerir els desastres provocats per aquest model de desenvolupament, amb una cooperació que, tot i ser conscient de les seves limitacions, intenta donar suport als col·lectius i els estats que es resisteixen a la desposseïció del conjunt de la població. Les dues coses alhora no són possibles. Cal escollir. ☺

Una societat civil forta, un país viu!

Que en poc més d'una setmana més de 1.700 entitats es posin d'acord a fer una crida a la mobilització en defensa de la dignitat del país vol dir dues coses: que aquest atac ha estat molt greu, i que aquest país és viu. I quan d'aquesta crida en resulta una manifestació que obté un èxit sense precedents amb un milió i mig de ciutadans al carrer, vol dir, a més, que hem de ser optimistes perquè aquest país té futur.

L'èxit de la manifestació del 10 de juliol de 2010 és de tots. Ho és dels ciutadans que van omplir els carrers, però ho és també, i molt, d'aquestes més de 1.700 entitats que sota el lema "Som una nació. Nosaltres decidim" vam convocar la manifestació com a acte d'identitat d'un poble que no es resigna i que vol decidir el seu futur.

I és que el llistat d'entitats i organitzacions adherides a la manifestació és amplíssim i no

L'artista Balís Catmi s'ha inspirat en la manifestació del 10 de juliol per muntar l'exposició "Camíem!" (www.pladelaalma.com).

té, possiblement, cap precedent des de la fi de la transició. Analitzar-lo és un exercici recomanable perquè ens adonem de la seva diversi-

«1.700 entitats es van posar al capdavant de la manifestació del 10 j»

tat, i que el país, més que ser darrere d'aquesta manifestació, l'ha encapçalada. Perquè estem parlant de les entitats cíviques, de les culturals, dels partits polítics, dels ajuntaments i de les universitats. I també dels col·legis professionals, i de les associacions empresarials, i de les d'immigrants, i de les de veïns. I dels casals i les agrupacions de catalans que viuen fora, i dels clubs i federacions esportives, i de les entitats juvenils, i de les de la gent gran.

Ha estat el país que ha sortit al carrer, i a aquest país, no hi ha ni tribunals ni sentències que l'aturin. El país té futur, només cal continuar treballant plegats perquè siguem nosaltres els que decidim quin país volem, i si volem que sigui de llibertat.

Jordi Bosch, vocal de la Junta Nacional d'Òmnium, responsable de la relació amb entitats i membre de la Comissió Organitzadora de la Manifestació del 10 J.

A ÒMNIUM SOM MOLTS
ELS QUE TREBALLEM
PER CATALUNYA.
NOMÉS ENS FALTES TU.
FES-TE'N SOCI.
ARA ÉS EL MOMENT.

TRUCA AL 93 301 11 11
O ENTRA A
WWW.OMNIUM.CAT

ÒMNIUM
Llengua, Cultura, País

Entrevista a Muriel Casals, presidenta d'Omnium Cultural

“No en sabem prou de fer les coses sumant”

—Com s'hi troba a la presidència d'Omnium?
—Omnium està en un moment de reconeixement públic molt important i és un honor ser la cara visible d'aquesta entitat, perquè vol dir representar molta gent que impulsa la feina col·lectiva de construcció del país.

—Quin paper han de tenir les anomenades *Indústries culturals* en la definició de la Catalunya d'aquest segle XXI?

—Un paper primordial, especialment les vinculades a les TIC (Tecnologies de la Informació i la Comunicació), que generen riquesa i alimenten també els esperits, que són uns intangibles importants per crear imaginari col·lectius potents. Però l'Administració pública catalana hauria de vetllar més per destinar els recursos de què disposa per consolidar la producció cultural i dotar de recursos companyies, creadors, artistes, escriptors, editorials, fundacions, que fan molta feina amb uns mitjans molt minsos. Per exemple, hauria de revisar la política dels grans premis. Els premis i el reconeixement públic, i fins i tot la promoció de personalitats punteres, són necessaris per dotar qualsevol país de referents, però sempre que no s'oblidi que cal nodrir la base.

—Creu que la societat civil organitzada manté el temps? L'escolten, els dirigents, o encara pateixen certa sordesa?

—Som un poble vençut des de fa més de tres cents anys i psicològicament ens movem com a vençuts: intentem sortir-nos-en individualment sense ni esperar, ni tenir, protecció. El nostre nervi associatiu prové d'aquest retrat psicològic, i l'Administració catalana també ho pateix. No ens acabem de creure que és una estructura d'Estat, i els qui la conformen sembla que, salvant alguns casos dignes d'admiració, tampoc. D'aquí la sordesa aparent d'alguns polítics. Per administrar un país —que vol dir administrar un pressupost— cal poder establir des de la igualtat un diàleg entre iniciativa pública i iniciativa privada. Aquí no ens acabem de confiar els uns dels altres, ni ens sentim prou ben representats. Fem bé les coses sols, però no en sabem prou de fer les coses conjuntament, sumant.

—Catalunya depèn de les finances que retornen revisades i matisades des del govern estatal... El país pot subsistir amb

aquest model econòmic?

—El problema és que no ens acabem de creure que la nostra administració és l'Administració. Constantment s'entra a negociar, de grat o per força, amb la que sí és considerada l'Administració, la de l'Estat espanyol. Mentre això no canviï, serà difícil que Catalunya avanci.

—Les administracions moltes vegades actuen com si els diners que reverteixen a la societat a través de les associacions, les fundacions o les empreses socials fossin propietat de qui ocupa el despatx entre elecció i elecció. Omnium té propostes a fer en aquest terreny?

—La bona execució dels pressupostos, el seu bon disseny, és l'espina vertebral d'un país. També cal recuperar el concepte que l'Administració, sigui la municipal, l'autònoma o l'estatal, està al nostre servei en tant que ciutadans i ciutadanes. Les associacions, les fundacions, les empreses socials, som agrupacions de ciutadans que, a més d'aportar impostos a títol individual, generem beneficis. Som nosaltres qui els escollim perquè ens representin i gestionin en benefici nostre els nostres tributs. I els polítics han de tenir ben clar aquesta premissa: un governant és un servidor públic abans que cap altra cosa, al servei del país que representa, i no del partit on milita.

—Què en penseu dels casos de corrupció econòmica que han anat apareixent?

—En el cas de Millet i Montull és evident que són delinqüents confessos. Però el que és greu és

«Es necessiten lideratges però no personalismes excoents»

que els organismes de control de les administracions públiques han fallat. Com a ciutadana i representant d'una entitat estic enfadada. Administrar el pressupost públic és una gran responsabilitat i no s'hi val a badar.

—Quin paper creu que hem de jugar les entitats culturals per potenciar la llengua, la cultura i el país?

—En el tema de la llengua hem de tenir clar que es poden parlar 300 o 3.000 llengües al país, però de pròpia n'hi ha una: el català. Hem de deixar de posar en dubte constantment coses

Ja fa sis mesos que Muriel Casals i Couturier —55 anys, economista i professora a la UAB— és presidenta d'Omnium Cultural, sis mesos marcats per sentències i manifestacions històriques, en un moment en què l'entitat ha assolit un paper destacat en el moviment popular que reclama el dret de decidir el futur de Catalunya. *Decidir*, justament, però també *sumar* són dues paraules claus en el seu discurs.

òbvies en qualsevol país normal. Hem de tenir molt present quin és el futur que estem dibuixant. S'està donant el cas que els nostres avis han pogut viure sota el franquisme parlant en català a casa i ara fineixen en una residència atesos en castellà. Això no seria possible ni a França, ni a Anglaterra, ni a Badajoz. Hem de ser nosaltres, especialment

els qui treballem en l'àmbit de l'educació, de la cultura, els que hem de tenir-ho més clar.

—Per mantenir-nos com a nació amb cultura i llengua pròpia creu que calen lideratges personalistes o lideratges mancomunats?

—Es necessita lideratge però no personalismes excoents. La manifestació del 10 de juliol va mostrar que és possible. Ens cal molt de diàleg i fermesa de conviccions: som una nació, tenim dret a decidir. I cal també capacitat per reconèixer els mèrits propis i, sobretot, els aliens per poder sumar. ☺

■ Educació

Elsabet Cabrol Pérez

Un donar i rebre *multicultural*

L'experiència reeixida d'una escola del Poble-sec de Barcelona

Ensenyar i aprendre

El projecte de l'escola Mossèn Jacint Verdaguer del Poble-sec de Barcelona ha implicat els alumnes de quart de primària, les famílies d'aquests alumnes, els professors d'expressió corporal i, transversalment, els docents d'altres disciplines. L'objectiu principal ha estat crear d'una manera cooperativa danses inspirades en les dels països d'origen dels alumnes i, a través d'aquests balls, aprendre i ensenyar

«Dansa, família, escoltar i ser escoltat, donar i rebre, respecte... són algunes de les paraules claus d'un projecte que ha motivat molt els participants»

aspectes de les cultures presents a l'escola, tot amb el propòsit final de facilitar la convivència.

Durant tot el projecte, que s'ha anat fent al llarg del curs 2009-2010, s'ha intentat que cada nen i nena se sentís particip i protagonista. Protagonista del seu país davant dels altres, perquè cada infant pogués aportar el seu granet de sorra personal. És per a aquesta mateixa raó que els nens i nenes eren els encarregats d'elaborar els seus propis balls.

Procediment

De bon principi, de tots els països dels quals provenen els alumnes se'n van escollir vuit: Armènia, Bangladesh, el Brasil, Catalunya, l'Equador, el Marroc, Bolívia i la Xina. Es va elaborar a partir d'aquí un esquema on constava el nombre d'alumnes originaris de cada part del continent estudiat. El següent pas va consistir a agrupar els alumnes segons el país de procedència, i si no era el cas, segons el nivell de motivació envers algun dels llocs escol-

lits. Tot seguit es va iniciar un treball interdisciplinari que va implicar les àrees d'informàtica, ciències, llengua catalana, música i dansa. Els alumnes es van encarregar de buscar informació sobre diferents aspectes del país al qual estaven adscrits –geografia, història, costums, arquitectura, menjar, esports...– i això a través d'Internet, de llibres i també de les explicacions dels seus familiars. Després cada grup va triar una cançó típica del país i van començar a crear una dansa a partir de les seves pròpies idees. En aquest procés de creació de les danses hi van participar els familiars dels nens i nenes. Els alumnes van elaborar aleshores un material que es va exposar al vestíbul de l'escola i amb tota la informació recollida van fer uns dossiers de gran format amb fotografies i explicacions del país. I finalment, es va gravar un vídeo de les danses inventades per cada grup. El vídeo es va penjar a la pàgina web del centre i es van publicar fotografies a la revista escolar. Això va ser una eina important de motivació per a l'alumne ja que s'il·lusiona quan sap que el treball que es fa a la classe anirà adreçat també a un auditori més ampli.

Més respecte

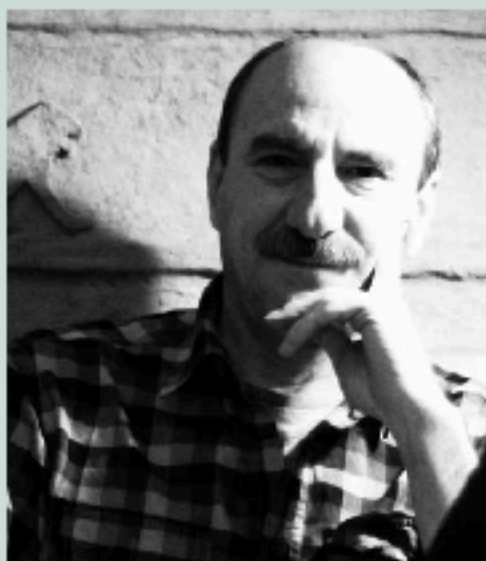
Aquest projecte va captivar des de bon principi els nens i les nenes participants i els ha ajudat a ser més oberts respecte a les noves cultures que tenim tan a prop. També els ha ajudat a ser més respectuosos, a saber escoltar i tenir en compte les idees dels altres, a saber dirigir i a saber ser dirigit... Al mateix temps, ha ajudat a crear noves dinàmiques de coordinació entre els mestres del mateix curs però d'àrees diferents. També ha estat des de bon començament un incentiu per als alumnes: els nens i nenes han expressat en tot moment les seves ganes de participar, de compartir coneixements, de col·laborar amb les activitats proposades, d'estar predisposats, i sobretot, d'ensenyar i aprendre. ✪

Elsabet Cabrol és professora de música al CEIP M. J. Verdaguer i psicòloga d'inici de nens i adolescents

El CEIP Mossèn Jacint Verdaguer és una escola pública del barri Poble-sec de Barcelona. Actualment té un elevat nombre d'alumnes procedents d'altres països i hi conviuen dia a dia nens i nenes que conformen una gran varietat de cultures. Al curs de 4rt de primària, com a botó de mostra de la gran barreja de cultures que hi ha al barri, s'hi poden trobar nens i nenes procedents de fins a catorze països diferents. Aprofitant aquest fet, al curs 2009-2010 es va dur a terme un projecte des de l'àrea d'expressió corporal amb la idea principal de compartir i fer conèixer a cada alumne aspectes relacionats amb la seva pròpia cultura i la dels seus companys. Els resultats de l'experiència van ser molt bons, i l'equip de professors ho ha volgut difondre i compartir amb la comunitat educativa a través de CARRER.

CEIP MOSSÈN JACINT VERDAGUER
C. Lleida, 32. Barcelona - Tel.: 93 424 02 01

■ Pius Alibek, lingüista i restaurador

Saviesa mesopotàmica a Barcelona

Judith Cobeña Guàrdia

Immigrar i sobreviure, estimar i arrelar-se, recordar i educar en el respecte... Pius Alibek, escriptor, traductor i restaurador, diu que aquí les persones sempre l'han tractat bé. Ara bé, les institucions, és una altra història...

La tarda és clara, deixo la plaça del Diamant a l'esquena i giro carrer Verdi amunt. A tres portes, al restaurant Mesopotàmia, m'espera Pius Alibek assegut a la primera taula. Em rep amb un somriure obert, afable, amical. Seiem i li explico que no vinc per fer-li l'enèsima entrevista sobre el seu llibre *Arrels nòmades*, publicat fa uns mesos a l'editorial La Campana, sinó perquè parli de la seva vida aquí des que va arribar a Catalunya.

En Pius va néixer l'any 1955 a Ankawa, al Nord de l'Iraq. És assiri, cristià i la seva llengua matema és l'arameu, la llengua de Jesús. Va llicenciar-se en filologia anglesa a la Universitat de Bagdad, més tard a Londres, i l'any 1981 aterra a Barcelona amb la intenció d'ampliar estudis en lingüística històrica comparada. La guerra entre l'Iraq i l'Iran no acabava i, tot i els entrebancs administratius, va decidir quedar-se.

Com es fa això d'anar amb les arrels a l'aire, de país a país? Quina brúixola ha guiat les seves passes? "Sempre m'he guiat per una mena d'intel·ligència subconscient formada per l'acumulació de vivències. He confiat en la meua bona sort, no em complico la vida, busco la finestra que s'obre en qualsevol situació i fa més fàcil sortir-se'n." Però, ha estat fàcil? "No, em vaig trobar moltes portes tancades. Arribat aquí, amb la llicenciatura acabada, em van obligar a convalidar el 80% dels estudis. Anava fent cur-

sos de doctorat i vaig patir la situació més surrealista que he viscut mai. La secretària de la facultat es negava a convalidar-me matèries que els professors de doctorat, entre els quals el degà, autoritzaven a convalidar. Va provocar una discussió al despatx del deganat, la cap d'administració imposant el seu criteri per damunt del criteri del degà, argumentant que jo no podia fer catorze assignatures en un sol any quan els alumnes d'aquí les cursaven en tres anys. Incomprensible, si ho comparava de on venia, un país on l'educació era ben planificada, moderna i respectada al món. Em trobava qüestionat pel fet de ser de fora i, el més sorprenent, qui exercia el poder era el personal administratiu, el funcionari ras, per damunt del criteri educatiu. Al cap de trenta anys penso que les coses segueixen igual, mal planificades, mal programades i amb prejudicis absurds. No et pensis que m'hi trobo malament a Catalunya. Vaig decidir de viure-hi, m'agrada la gent, la llengua, el país, hi tinc bons amics, les persones sempre m'han tractat bé, amb qui em relaciono habitualment m'hi entenc, però les administracions no només no m'han facilitat res sinó que fins i tot m'han perjudicat. Projectes de treball que he presentat no han pogut tirar endavant perquè associen àrab a guerra, àrab és "moro". A mi em sembla obvi que ja que visc aquí, m'estimo la llengua catalana i sóc lingüista, podia fer una aportació

cultural, per això vaig proposar de fer un diccionari català-àrab, traduir les obres universals de la cultura àrab, però per raons que només puc adduir a una voluntat manifesta d'invisibilitzar les arrels àrabs o "mores" de Catalunya, mai van veure la llum. No som conscients de la quantitat de mots d'ús diari que el català té de procedència àrab, fins i tot més que les d'herència hebrea, i ens ho perdem per visions curtes de mires...". En Pius també explica com li havia plagut poder obrir d'un cop de peu metafòric alguna d'aquelles portes. Va formar part del departament de Llengües Semítiques de la Universitat de Barcelona, i si podem llegir en català l'escriptor egipci Alaa Al Aswani és gràcies a les seves traduccions. Ara fa de restaurador al front del Mesopotàmia, amb receptes antigues provinents de les arrels, de la cultura mare de la nostra, la mesopotàmica. Surten a la conversa les seves dues filles i com se'n planteja l'educació... "M'estimo més parlar de formació que d'educació. Amb les nenes he establert una relació de respecte i responsabilitat compartida. Elles són responsables davant meu del que els toca i jo davant seu del que em correspon. No ens agrada carregar-les d'activitats extraescolars. No vull que siguin unes "fora de sèrie"; ser "normals" ja és ser prou "fora de sèrie". Trien què volen i no volen fer. La seva mare i jo els parlem de coses que ens agraden per despertar-los la curiositat, però elles trien. Ahir vaig convidar l'Aya Maria a venir a un magatzem de productes de l'Índia. El trajecte ens va servir per parlar de països llunyans, de fàbriques, de plantes, ella va triar els seus productes per tastar-los, va aprendre que hi ha arbres al carrer cuidats per l'Ajuntament i herbes que surten de les esclerxes de l'asfalt que campen soles. Això és formació que l'ajudarà a viure respectuosament, encuriósida pel món que l'envolta."

Podriem continuar tres hores més. En Pius és un fabulador magnífic. Li demano una recepta per a vosaltres. La podeu preparar a l'escola, a casa o ensenyar-la a l'àvia. Bon profit. ☺

Xampinyons macerats amb iogurt

Pelem i rentem bé els xampinyons i els tallem en làmines fines. La ceba també la pelem i la tallem, fina, fina. En una cassola amb poc oli —que sigui bo— la daurem a poc a poc. Quan comença a rossejar hi afegim els xampinyons, ho saltegem tot plegat, rectificuem

de sal i pebre i, un cop estan cuits els xampinyons, ho posem a la nevera. En un bol gran barregem iogurt natural i els xampinyons, ho retoquem de sal i pebre i ja tenim una crema fantàstica per untar damunt una torrada, per esmorzar, per berenar o per fer tastets.

Ingredients

- ☞ ½ quilo de xampinyons naturals
- ☞ Una ceba petita
- ☞ Una tassa d'oli d'oliva
- ☞ Sal
- ☞ Pebre
- ☞ Iogurt natural

La casa de la memòria

Fundació Moret i Marguí

Memòries, testimonis, autobiografies, correspondència, fotografies, peHícules, l'ADN fins i tot..., aquest és el material que la Fundació Moret i Marguí s'ofereix a rebre, conservar, promoure i posar a disposició de tothom.

El metge olotí Jordi Moret i Marguí n'estava convençut: la memòria és fonamental per conèixer la nostra identitat. Però no només la dels fets històrics, generals, sinó la memòria individual, les històries personals, professionals, vitals... de cadascun de nosaltres. La seva suma és la que, al capdavant, conforma la història col·lectiva, popular, d'un país.

L'any 1998 Jordi Moret va constituir l'associació *Andus Personals i dels Avantpassats*, i el 2007, amb professionals de l'àmbit acadèmic i amb científics, arxivers, professionals dels mitjans de comunicació i polítics, va fer un pas endavant i va crear la Fundació Moret i Marguí, Memòries i Llegats.

Incentivar l'aportació de llegats, crear un arxiu unificat ubicat a la Xarxa d'Andus Municipals i Comarcals i sensibilitzar el públic sobre el valor de les històries individuals com a patrimoni històric, són tres dels principals objectius de l'entitat. A banda de recollir la memòria escrita o audiovisual, un dels projectes més importants de l'entitat és la creació d'un banc d'ADN de la població catalana, que recollirà mostres de donants voluntaris per posar-les a disposició de la comunitat científica per a futures investigacions biomèdiques.

La fundació ja ha rebut donacions. L'última ha estat el llegat del periodista José Fernando Aguirre, que va treballar des dels anys quaranta fins als vuitanta al *Noticiero Universal*, *TeleXprés* i *Solidaridad Nacional*. Aquesta donació s'inscriu en el projecte "Memòria i llegat dels periodista", que vol recuperar, conservar i catalogar els llegats dels periodistes per la seva rellevància històrica i cultural. La fundació també té previst obrir les portes d'un centre d'interpretació històrica a Sant Esteve d'en Bas, el poble natal de Jordi Moret, que també serà la seu de l'entitat.

Fundació Moret i Marguí
Rbla. Catalunya, 10, 08007 Barcelona
Tel.: 93 317 19 20
www.moretmargui.cat

fundació moret i marguí

Tradicions tardorànques

Que ve l'advent!

Fem un petit recordatori? L'advent és el període de temps de quatre setmanes que va del diumenge posterior al 26 de novembre al dia abans de Nadal, el 24 de desembre. Va ser instituït per l'apòstol Sant Pere per preparar la vinguda de Jesús al món amb dejunis i pregàries. Coincideix amb l'últim mes de la tardor, quan comencen les primeres fredorades i es comença a podar les vinyes i els arbres i a plantar algunes verdures com els naps i les cols.

Antigament, per portar el compte del

temps d'advent, es tallaven uns ninots amb cinc extremitats, una per cada

un dels quatre diumenges d'advent. I la cinquena?, direu. Doncs es tallava la nit de Nadal, tornant de la missa del gall. Actualment, es regala als infants un calendari amb vint-i-cinc finestretes o caselles, superposades en un dibuix amb motius nadalencs, que marca el compte enrere. El calendari es penja en algun lloc de la casa i, cada dia, l'infant obre una casella i hi troba una sorpresa, normalment una xocolatina. Una bona manera de començar el dia...

tradi·accions

Informació extreta de www.festes.org

recordant...

Irena Sendler, l'àngel del gueto

Montserrat Fran Celades

Un dels episodis més macabres de la nostra història contemporània va ser l'Holocaust. Durant la Segona

Guerra Mundial, milions de persones van ser exterminades en els camps de concentració nazis construïts arreu d'Europa.

El sofriment que va patir la societat europea va ser innegable. Però dins de la desgràcia també hi va haver lloc per a la responsabilitat i la dignitat de persones que, posant la seva vida en perill, van

aconseguir que milers de persones sobrevisquessin a una mort segura.

Aquesta història comença l'any 1939 a Polònia, quan les tropes alemanyes ocupen el país. En aquells moments una jove infermera, Irena Sendler (1910-2008), treballava al Departament de Benestar Social de Varsòvia, on s'encarregava de dirigir els menjadors comunitaris de la ciutat. Amb l'ocupació alemanya la fam i les epidèmies van començar a assetjar la ciutat. L'any següent els alemanys van construir el gueto jueu més gran d'Europa. La Irena

va començar a arriscar la seva vida portant menjar i medicines als jueus confinats i a partir del 1942 traient infants del gueto, primer amb ambulància, amb l'excusa que tenien el tifus, i després amagant-los com fós, en cistells, taüts, sacs de patates, caixes d'eines... La Irena, rebatejada com "l'àngel del gueto" va salvar d'aquesta manera més de 2.500 infants jueus. Torturada per la Gestapo, no els va revelar mai la llista dels infants salvats ni el nom de les persones que l'havien ajudat. Condemnada a mort, la va salvar un soldat alemany.

notes i...

PREMI SOLIDARITAT 2010

Un any més, l'Institut de Drets Humans de Catalunya (IDHC) convoca el Premi Solidaritat, destinat a guardonar persones i institucions que hagin destacat per la seva lluita en la defensa i promoció dels drets humans. Fins el proper 10 de desembre, dia Internacional dels Drets Humans, es poden fer arribar propostes a la seu de l'IDHC. El jurat, format per membres de la junta directiva de l'entitat i altres personalitats reconegudes en la defensa dels drets humans a Catalunya, escollirà el guardonat o guardonada entre totes les propostes que arribin a l'IDHC degudament documentades i dins del termini de la convocatòria. L'edició anterior va premiar la Fundació SURT, una entitat de transformació social que treballa per facilitar la incorporació de la dona al mercat laboral, i va lliurar la menció especial Mitjans de Comunicació al periodista d'El País José Yoldi.

Més informació a: C. Pau Claris, 92, ent. 1a, 08010 Barcelona - Tel: 93 30177 10 - www.idhc.org

EL SEGON CONGRÈS D'ASSOCIACIONS DE BARCELONA ESTÀ EN MARXA

2è Congrés
d'Associacions
de Barcelona

Nou anys després de la primera edició (2001-2002), el 22 d'octubre passat es va donar el tret de sortida al 2n Congrés d'Associacions de Barcelona, convocat pel Consell d'Associacions de Barcelona, amb un acte inaugural que va reunir un públic nombros al Casino del Poblenou al voltant de tres eixos de reflexió: Reconeixement, Finançament i Espais i equipaments. Nou ponents hi van exposar les seves propostes de millora sobre l'associacionisme de la ciutat, que s'anitzaran i estudiaran a través de debats territorials i sectorials durant tot un any fins al maig del 2011, moment en què es clourà el congrés i es publicaran les seves conclusions. Els acords que s'hi aprovin seran les línies de treball que el mateix moviment associatiu aplicarà i serviràn per marcar les mesures de suport que haurà d'aplicar el govern de la ciutat en la legislatura 2011-2015.

Més informació a: www.congressassocionsbcn.cat

BARCELONA ACULL UN CONGRÈS INTERNACIONAL DE VOLUNTARIAT

Serà de l'1 al 7 de desembre i l'organitzen la Coordinadora d'Organitzadors de Camps de Treball Internacionals de Catalunya i la xarxa global CCIVS, vinculada a la Unesco. Hi participaran més de 80 entitats de tot el món, entre les quals sis xarxes internacionals. Està obert a tot el teixit associatiu català.

Més informació a: www.congressvoluntariat2010.wordpress.com

...notícies

paraules paraules paraules

Secció elaborada per:
FUNDACIÓ
PERE TARRÉS

Enginy i joc

Com construir les teves joguines

Autors: Oriol Ripoll, Francesc Martín i Bernadette Cuixart

Editorial: Editorial Estrella Polar, 2010

Els especialistes en joc Oriol Ripoll i Francesc Martín han publicat el llibre *Com construir les teves joguines*. Per fer aquest llibre, publicat per l'editorial Estrella Polar, els autors han recopilat una sèrie de propostes basades en la seva experiència jugant i ensenyant a jugar.

Gràcies a les detallades il·lustracions de Bernadette Cuixart, que mostren tot el procés de creació de les joguines pas a pas, es pot descobrir com un penja-robes es converteix en una raqueta o com es pot construir un helicòpter de paper. Les propostes utilitzen materials reciclats o quotidians i inclouen diferents nivells de complexitat, de manera que algunes les poden fer els infants sols i d'altres amb l'ajut dels pares.

Reflexions contra la violència

Mirades per la pau

Autors: Diversos

Editorial: Fundació per la Pau, 2010

Mirades per la pau és un projecte que recull vint-i-cinc reflexions breus sobre els reptes de la pau en el dia d'avui, escrits per autors amb experiència en diferents àmbits, des de periodistes fins a intel·lectuals, músics o filòsofs. La Fundació per la Pau, promotora d'aquesta iniciativa, ha buscat persones interessades d'alguna manera en la promoció de la pau, però sense tenir una vinculació professional directa en aquest àmbit ni amb la Fundació. Gràcies a aquest perfil diferenciat, el resultat encara és més enriquidor, amb unes reflexions que prenen vida pròpia i que es complementen. La publicació *Mirades per la pau* es pot descarregar a través del web de l'entitat, www.fundacioperlapau.org. La Fundació per la Pau promou, des del 1983, l'eradicació de la violència com a forma de relació entre les persones.

Referents socioeducatius

Centres oberts

Una proposta educativa per a nens i adolescents en risc

Autor: Paco Estellés, Fran Viedma i Equip CO

Salesians de Catalunya

Editorial: Editorial CCS

El llibre recull l'experiència acumulada pels Centres Oberts dels Salesians a Catalunya que treballen en l'atenció a la infància i l'adolescència en risc d'exclusió social. L'obra presenta un sistema de treball que pot servir de referent a altres entitats del sector i que es basa en l'atenció individualitzada dels infants i adolescents i en el treball en xarxa amb els altres agents socials implicats en la seva inserció. La lectura permet conèixer com s'organitzen aquests centres, com s'estructura l'equip de professionals i quines pautes regeixen la seva intervenció. El llibre també explica en detall els diferents programes educatius que es duen a terme en aquests centres i que van acompanyats d'un seguiment personal a través del qual s'intenta donar resposta a les necessitats educatives i socials de cada persona.

1910-2010

La nissaga Vergés

De Sebastià a Sebastià. El primer, el fundador de la nissaga de titellaires, Sebastià Vergés i Prats. L'últim, Sebastià Vergés i Martínez, continuador i renovador a l'hora, amb la seva dona, Montserrat Albalade, de la companyia més antiga de Catalunya. I entremig, un altre Sebastià, Sebastià Vergés Cadena i el seu oncle, l'Antoni, que van consolidar la companyia com un dels referents del titella català. En cent anys moltes coses han canviat, i els Titelles Vergés també, però el segell de la companyia encara és inconfusible: ritme i ofici continuen sent els seus actius.

En Sebastià ens rep tot obrint les portes del seu cau particular entre gats, ocells i altres bèsties, a Sitges. La Montse, la seva dona i companya de feina també, ens ofereix un cafè mentre els titelles antics i nous van apareixent sobre la taula. Tot un món, amb l'olor de fusta vella i de robes antigues que impregnen la nostra conversa. Al llarg de tota la xerrada, el to narratiu i melangiós es barreja amb un aire de decepció en mirar un horitzó no massa clar de respecte institucional cap els titelles. El cafè empaita paraules, i aquestes brollen sense preguntes. Les del Sebastià són clares i contínues des que ens hem presentat, sense pausa...

—... amb tants grups que presenten coses noves, t'obliguen a fer produccions cada any o cada dos anys com a màxim. Això t'obliga a treballar més que abans. Fa vint anys, tenies un repertori de cinc o sis obres que rodaves pels mateixos llocs un cop l'any. Passades aquestes cinc obres, els nens ja eren uns de nous i tomaves a fer la roda. Podies perfeccionar les obres perquè les anaves millorant. Ara has de fer els espectacles d'una manera més ràpida i sense poder aprofundir gaire. Després de tres temporades, l'obra queda morta perquè ja no la contracten. Per exemple, els darrers deu anys ens hem dedicat a adaptar contes tradicionals i donar-los un caire més actual. Els festivals i fires que hi ha t'hi obliguen perquè no et deixen mostrar el mateix espectacle, encara que un festi-

val sigui a Girona, l'altre a Manresa i l'altre a Tarragona. Sempre has d'estar fent coses noves, i això no ho trobem bé. Però o t'hi adaptes, o no treballes. Això abans no passava. El Charlie Rivel va ser el millor pallasso del món fent sempre la mateixa paròdia. De tant repetir-la, aquella paròdia arribava a ser perfecta. Una obra no pot ser bona si n'has de fer una de nova cada any. L'has de poder anar elaborant i enriquint a mesura que la fas rodar...

—... també vull insistir que som una companyia antiga però amb visió contemporània. A vegades ens sentim una mica discriminats per la mateixa antiguitat de la companyia, perquè es dona preferència a grups que comencen i que potser d'aquí a dos anys ja no existiran. Aquesta política no ens sembla bona.

—Cent anys d'empenta, des del públic o des de la vocació?

—La nostra prioritat és el públic, i notem que els agrada el que fem. Cada dia que actues és un examen. I saps que si no quedes bé, en aquell lloc ja no hi tornaràs. El tempo que utilitzem enganxa, i som interactius. Ens veuen propers i simpàtics.

—Va començar l'avi, va seguir el pare i després el fill. Continueu per inèrcia o per il·lusió?

— Això t'ha d'agradar perquè si no, no ho fas. T'enganxa. Tant el meu pare com nosaltres hem

«Una obra no pot ser bona si n'has de fer una de nova cada any»

www.titelesverges.com

El titella català

El titella català tradicional és de guant i es distingeix dels seus companys putxinel·lis (el nom prové del personatge Pulcinella de la *Comedia dell'Arte*) per tres característiques que li són pròpies. En primer lloc, es manipula amb els cinc dits de la mà, i no amb tres, com passa en altres tradicions. En segon lloc antigament el manipulador utilitzava una llengüeta de metal que es col·locava al paladar per extrafer la veu. I finalment, els trets del titella

català són molt realistes. La majoria dels ninotaires que els fabricaven eren escultors d'imatges religioses i utilitzaven els mateixos criteris estètics per crear una talla que per dissenyar un titella.

En Tilella, en Tófol, la Cristeta, el Dimoni Banyeta i el Guàrdia Urbà són alguns dels personatges més habituals d'una tradició titellaire que va viure la seva època daurada al s. XIX i XX.

Cent anys de titelles catalans i alguna cosa més

Poques famílies d'artistes poden presumir de complir cent anys d'història, i menys d'història titellaire. La família Vergés es una d'aquests poques realitats que fan possible parlar d'una veritable tradició dins d'una mateixa nissaga.

Conservadors del titella tradicional català, el que es manipula amb tres dits a les espatlles del titella i amb el polze i el dit xic als braços, els Vergés han treballat per tot el nostre país en els escenaris més variats, des dels cafès concert com Els Quatre Gats, a les places i teatres de qualsevol poblet, en festivals i campanyes més o menys institucionals, i a tot arreu on els han cridat; i sens dubte són reconeguts com la família degana dels titellaires catalans i com un dels últims reductes del nostre titella autòcton.

Però jo no volia parlar només de la vessant històrica dels Vergés. Volia recordar-los com el que són, gent de l'ofici, titellaires de cor, companyes i

companys solidaris sempre amatents quan ha calgut la seva col·laboració, amics i amigues pels bons moments i també pels no tan bons; en resum, bona gent, i per tot això, moltes felicitats i per cent anys més, i que tothom ho puguem veure.

David Lain, *Titelles i Estonador*

«Sabem adaptar-nos. Aquesta és la nostra força»

hagut de combinar els titelles amb d'altres feines. Fa quinze anys vam fer el salt de dedicar-nos-hi de manera exclusiva, i ens ha anat força bé.

—Què té de bo el pas del temps?

—Té de bo que hem persistit. Hem estat capaços de passar per moltes èpoques bones i dolentes, i hem anat adaptant-nos-hi. A més, en el nostre cas, ha estat un relleu generacional directe. Jo he estat el nexa d'unió directe entre el meu avi i el meu pare. La companyia La Tia Norica era més antiga i se'n va recuperar els ninots, però no la portava la mateixa gent.

—Actueu fonamentalment per Catalunya...

—Sí, per comoditat. De fet ens han trucat per anar al Japó i al Brasil però no hi hem anat perquè teníem molta feina aquí. Pel que fa al meu avi, no tenia cotxe i s'havia de moure en tren i autocar. Hi havia gent que l'ajudava i li preparava tot, però era molt pesat haver de moure's amunt i avall. Entre Barcelona i rodalies, ell era d'Hospitalet de Llobregat, ja tenia moltes funcions.

—Us sentiu acompanyats per la professió?

—Hi ha hagut èpoques de tot. Cap als anys setanta es va propugnar un canvi que ens va afectar. Deien que utilitzar el dimoni i les garrotades no era correcte. Es va desprestigiar el titella tradicional català. I nosaltres vam canviar, vam innovar en veure que el teatre de tipus clàssic no era acceptat. Vam canviar

ninots, escenografia... Després hem recuperat l'espai que havíem tingut. Ara tenim les dues vies de treball: recuperem el titella tradicional purista i d'altra banda investigo amb materials nous.

—Els nens sempre seran nens?

—Sí, la seva reacció és exactament igual. Aquests canvis que deia són necessaris per als programadors. Nosaltres hem après a sobreviure. Fem escola. El nostre èxit rau en saber el ritme que necessita el públic.

—Hi haurà cent anys més de Titelles Vergés?

—No ho crec! A mi m'agradaria fer una escola i traspassar tots els coneixements que tinc quan em jubili. He trucat a moltes portes, però no estan interessats en tot aquests ninots. Jo estaria content que el titella català no morís aquí. De finals del s. XVI fins ara, al XI, són molts anys! Fora d'aquí, seríem una institució. A l'Europa del Nord hi ha molta tradició titellaire, sobretot per a adults. Tant el meu pare com jo hem dormit amb titelles, ha estat una feina completament vocacional. Estem força decebuts perquè ens ha costat molt poder tornar als circuits habituals.

—Voldries afegir alguna altra cosa?

—Crec que hem sabut ser renovadors i aïhora evolucionar. Sabem adaptar-nos, és la nostra força. Per això hem durat cent anys. També vull reivindicar un apartat propi quan es parla de titelles, que no sempre se'ls posi a la cua de tot. Els titellaires som l'actor, el guionista, l'escenògraf, el productor... Reivindico el valor del titellaire.

Anna Jarque

19^{ia d'} kè9? (passa-ho)

titelles màgia teatre circ clown
animació contes teatre de carrer
cercavila titelles màgia teatre circ
clown animació contes teatre de
carrer cercavila titelles màgia teatre
circ clown animació contes teatre de
carrer cercavila titelles màgia teatre
circ clown animació contes teatre de

teatre i titelles > engruna teatre

la nina del cap pelat

Aquest nou espectacle d'Engruna Teatre, per a nens i nenes a partir de tres anys, és una coproducció amb el festival gironí Temporada Alta, on s'estrenarà el proper 12 de desembre. En un carro ple d'andròmines hi viu la Nina del Cap Pelat, que inicia un viatge a la recerca d'uns cabells per no sentir-se diferent. Titelles, música i teatre, valors com la tolerància i l'acceptació de la diferències entre les persones... amb una proposta escènica innovadora i imaginativa la companyia transporta l'espectador a un univers d'una gran bellesa d'imatges i sons. *Estrena: desembre 2010*

contes > cia. enfaulats

fausti el rondallaire i la banda les contrades

La companyia aposta per la senzillesa de les seves propostes i per posar de relleu l'art dels seus membres, quatre bons músics i actors. Després de quatre anys i dos espectacles, presenten ara una obra que explica amb música i humor la història d'un rondallaire que ha de compartir escenari amb un grup de música. Junts expliquen la rondalla d'un petit poble que es veu assetjat per un drac horrible i mostren què fan els seus habitants per alliberar-se'n. Imaginació, senzillesa, humor i música, tot de primera qualitat. *Estrena: març 2010*

estrenes

animació

> cesc serrat
i isaac & olga

jocs, danses i cançons d'ahir, d'avui i de sempre

Cesc Serrat, rondallaire; Isaac Elies, músic; Olga Colomer, dansaire. Tots tres s'han unit per proposar una gran festa, un espectacle format per jocs, cançons i danses... d'ahir, d'avui i de sempre. Per recuperar el sentit de la festa al carrer amb pau i alegria, amb material popular i de casa nostra i amb l'experiència i el talent de tres animadors de primer ordre.

"... i qui no ho vulgui creure que ho vingui a veure, perquè tot això és tan cert com que tot el que no és madur és verd.", diu en Cesc. *Estrena: març 2010*

titelles > cia. la closca

el rusc de la melinda

En la mateixa línia que els seus espectacles anterior, Cia. La Closca presenta *El rusc de la Melinda*, un espectacle per a nens i nenes de tres a nou anys —i per als pares, per descomptat, que també en gaudiran moltíssim. Els protagonistes són titelles de tija i de taula: la simpàtica abella Melinda i el seu amic l'abellet Vilobí, i també flors de tots els colors, algunes de les quals són força estranyes: semblen soldats vestits de flors... Una obra deliciosa, molt visual i plena de sentit. *Estrena: març 2010*

titelles màgia teatre circ clown animació contes teatre de carrer cercavila titelles màgia
teatre circ clown animació contes teatre de carrer cercavila titelles

■ Tot Circ

Circ a les Feixes Deu anys a la vinya d'en Francesc

Carretera i manta cap al cor del país, concretament a Copons, a l'Alta Anoia. Després d'haver deixat enrere la carretera comarcal i una pista forestal ben indicada, s'arriba a una explanada espectacular. Al mig, la carpa i les rulots del Circ de les Feixes, una proposta de la companyia Tot Circ que ara tot just fa deu anys que es va inaugurar.

Tot fa molt goig. Un parell de monitors volten pel prat, de carpa (és immensa) a rulot, preparant una feixa de terreny que acollirà tota mena de jocs: xanques, ferradures, inflables, bitlles, tir a la granota... Ha de venir un grup de nens i nenes de Terrassa per passar el dia. La rulot vermella transformada en bar ofereix diverses opcions de dinars de camp. Qui vulgui quedar-se a menjar macarrons els ha d'haver encarregat. Llàstima...

L'Elisabet Tomàs i en Miquel Montiel van crear Tot Circ fa 24 anys després de passar pel grup Bolc Bullanga. Van donar a conèixer el Circ de les Feixes al Saló de la Infància de Barcelona, on els va programar la Fundació La Roda, ja fa una pila d'anys. Són parella, tenen tres nens adoptats. "La companyia" m'explica l'Elisabet, "ha anat adaptant el seu fer al nostre viure". Primer anaven tots dos amunt i avall fent bolos. Fa deu anys van decidir muntar una escola de circ amb tallers i espectacles, i com que el camp dels pares ja no es conreava la van plantar allà, a la "vinya d'en Francesc". D'ajuts institucionals, pocs i escassos. Encara ara, al cap de deu anys de demostrar que és una proposta educativa completa per la qual passen més de 15.000 persones per temporada, quan els de Tot Circ demanen suport a Cultura els diuen que vagin a Turisme, que el que fan és un bon reclam pel turisme rural, i a l'inrevés. "Doncs, saps què? diu l'Elisabet, "hem tirat pel dret i ens ho fem nosaltres. Ara hi ha molta gent que té molt clar que "a la vinya d'en Francesc", s'hi fa circ de qualitat!" L'Elisabet i en Miquel esmercen molts diners en publicitat per-

10 ANYS
2000/2010
CIRC A LES FEIXES

explicant en què consisteix el Circ a les Feixes. A la carpa gran expliquen als infants quatre dades bàsiques sobre el trapezi, els malabars, treballen el maquilatge i les xanques... Cada participant decideix què vol treballar i es formen els grups. Paren per dinar i a la tarda preparen un espectacle junts. "És el moment de mostrar la feina feta als mestres, els familiars i els professors". Una dotzena de monitors ajuden tant en el taller de circ com en els circuits de jocs que hi ha a la feixa de baix, que han anomenat Jocs a la vagoneta.

"N'estem molt contents d'haver optat per la vida que hem decidit fer i tots els esforços ens valen la pena" afirma l'Elisabet. "El reconeixement de les administracions seria d'agrair, però no ens cal". Tenir la gent que tenen cada any als tallers i rebre el reconeixement dels espectadors, això és la seva recompensa.

Uns versos d'Espriu ja ho diuen: en aquesta terra malagraïda amb la gent de casa... Com pot ser que un espai com aquest, una proposta educativa d'aquesta mida i qualitat passi sense pena ni glòria, que s'ho hagin de fer sols, que ni televisions ni ràdios públiques hi vinguin a fer un bon reportatge? Quants països tenen propostes de circ funcionant deu anys seguits dalt d'una muntanya per la sola voluntat dels seus creadors?

Veient com han organitzat el que era la vinya dels pares es nota que tot ho han pensat, planificat i decidit amb amor per la feina. A la nevera hi tenen cava amb etiqueta pròpia per brindar per als deu anys. Una colla de nens i nenes vinguts des de Terrassa juguen a La Vagoneta. Qui tornés a tenir deu anys!

què creuen que és important fer-ho. Mantenen la web en actiu i fan arribar les seves propostes, tant el Circ a les Feixes com els espectacles que fan per pobles i ciutats d'arreu del país i també d'Europa. Treballen molt amb les AMPA de les escoles de tot Catalunya i ara, en ple estiu, reben la visita de grups que estan de colònies. D'altra banda, Tot Circ és present a totes les fires que es fan de teatre, de circ o d'educació. "Amb en Miquel ens hem repartit la feina" diu l'Elisabet, "jo faig la gestió més administrativa i de control de les Feixes i ell se'n va de bolos per tot arreu".

Es miri on es miri es veu l'espai ordenat, trossos d'ombra emmarcats per veles que voleien, tronc d'arbre que fan de tamborets, taules per menjar l'entrepà mentre la canalla aprèn els trucs del món del circ. Tot està net, organitzat i molt integrat a l'espai natural. S'hi respira bé. "El Circ a les Feixes funciona de març a setembre. Després ho desmuntem i ho desentrem tot i fins l'any vinent. Hi fa molt de fred aquí dalt." L'època de tardor i l'hivern els serveix per repensar projectes, anar a fer bolos junts o anar a alguna fira. Ara, per exemple, amb l'espectacle *Pista que vinc!*, se'n van a Gijón. L'Elisabet continua

TOT CIRC
Ctra. de Copons a Calaf, s/n. 08281 Copons
Tel. 93 809 0081 - www.totcirc.com

anem
a veure...

Secció elaborada per
Puça Espectacles
www.lapusa.com

Clownx teatre

- ☆ Espectacle: *El forn del lleó*
- ☆ Gènere: titelles i pallsos
- ☆ Públic: totes les edats
- ☆ Espai: interior

Clownx Teatre és una companyia avalada per deu anys de trajectòria durant els quals ens han regalat set espectacles per a tots els públics. En Jordi i l'Amal, membres de la companyia, són pallsos. Però són pallsos que fan teatre a *O.T.*, *el Quixot*, són pallsos que fan carrer a *Action!*, són pallsos de gest a *Bèl-lum* i ara, com a valents que són, s'introdueixen en el món de la manipulació de titelles a *El forn del lleó*.

el forn del lleó

L'escenografia, aparentment feixuga però molt ben resolta, ens transporta a un forn de llenya on dos divertits forners ens fan còmplices dels seus jocs mentre treballen. Ens expliquen un conte tot convertint-se en els personatges protagonistes d'aquest mateix conte, i alhora ens narren, a través dels titelles (uns pastissos amb personalitat pròpia que cuinen els dos forners), una altra còmica història. Aquesta triple interposició de personatges es presenta a través d'una dramàturgic complexa però ben resolta i que no perd en cap moment la fita pedagògica que caracteritza sempre els espectacles de sala del grup. Tot plegat dut a terme amb una brillant interpretació que els ha valgut el premi al millor espectacle a la Feria de Castella i León. *El forn del lleó* és un espectacle dels que et deixen bon gust de boca. I no només ho diem per la galeta amb què obsequien el públic quan acaba l'espectacle, sinó perquè dona gust veure com una companyia se supera espectacle rere espectacle mantenint sempre un llistó artístic tan alt.

Titelles Vergés

- 🎭 Espectacle: *El retorn dels putxinel·lis*
- 🎭 Gènere: titella tradicional català
- 🎭 Públic: totes les edats
- 🎭 Espai: interior i exterior

Va ser francament emotiu i tot un honor estar presents el passat 25 de setembre al Castell de Montjuïc de Barcelona. Dins la programació de les festes de la Mercè es va poder gaudir durant tres dies d'*El retorn dels putxinel·lis*, un espectacle d'estructura clàssica, únic i singular, que ens retorna als orígens de l'Escola Titellera Catalana del segle XIX. Un viatge en el temps que ens trasllada al Modernisme, més de cent anys enrere, i que ens fa retrobar uns titelles entranyables, gairebé oblidats en el temps. Un espectacle que recupera el famós "Ball del Tururut", una dansa molt antiga amb quatre arlequins que ballen fent sonar els picarols i donant-se cops de cap al ritme de la música. Pels moviments recorden vagament els tradicionals bastoners, i és precisament aquesta dansa que clou l'espectacle, tal com feien tots els titellaires clàssics catalans dels segles XIX i XX. Un espectacle en què un dels secrets de l'èxit és la gran participació del públic. I no és casualitat que allà s'hi trobés en Sebastià Vergés i Cadena (1929), segona generació de la nissaga, que va regalar al públic una havanera ballada per dos dels titelles més artics de la companyia. Ho va fer davant del guinyol, una altra antiguitat familiar; tothom va poder veure com treballen els manipuladors d'aquest tipus de titella: braços amunt i mirada concentrada per no caure endavant, utilitzant els cinc dits de la mà, una característica diferencial del titella català. I com a colofó, l'alcalde de Barcelona, Jordi Hereu, va lliurar a Sebastià Vergés Cadena una placa amb la qual la ciutat de Barcelona ret homenatge a una companyia centenària mantinguda a través de tres generacions però que s'ha anat adaptant constantment als nous temps. Cent anys no es fan cada dia i des d'aquí ens volem sumar a les mostres de felicitacions i desitjar a *Titelles Vergés* cent anys de vida més.

el retorn dels putxinel·lis

Laitrum

- 🎭 Espectacle: *Cíclic*
- 🎭 Gènere: cercavila
- 🎭 Públic: totes les edats
- 🎭 Espai: exterior

Cíclic, com el seu nom indica, és una cercavila on apareixen bicicletes. Però és una cercavila que carrega el seu propi escenari. El que d'entrada trobem complicat d'explicar és simple i absolutament original: una caixa escènica on els actors ens presenten esquetxos de titelles. Parlo d'actors més que de manipuladors perquè són veritables personatges (tres avis emmarcats estèticament en els rurals anys quaranta) els que ens diuen com hem de participar a l'espectacle. Totes les seves explicacions són molt vàlides ja que som nosaltres mateixos, el públic, qui hem de pujar a les bicicletes i pedalar per moure el teatre endavant i fer rutilar l'espectacle.

Laitrum és una companyia d'Olot nascuda l'any 2007, amb una trajectòria curta però marcada per projectes originals i atrevits. Tots els seus espectacles tenen un fort caràcter propi i un marcat accent innovador i d'investigació, que aglutinen diferents sensibilitats amb uns objectius comuns: treballar i investigar sobre noves maneres de viure les arts escèniques.

cíclic

destaquem...

El teatre pot reinventar la política?

Experts d'arreu del món especialitzats en Teatre Legislatiu han participat a finals d'octubre a la VI Trobada Internacional de Teatre i Educació, organitzada per l'entitat Forn de teatre Pa'tothom, que ha abordat enguany la discriminació i la violència de gènere.

"El teatre pot democratitzar la societat i l'exercici de la ciutadania? Com articular un moviment social i una petició legal mitjançant del teatre? Al capdavant, el teatre pot reinventar la política?"

Aquestes són preguntes que ha formulat durant la trobada José Soeiro, diputat al parlament de Portugal i l'únic polític a Europa que utilitza el teatre en l'àmbit parlamentari i que ha aconseguit modificar lleis gràcies a aquesta pràctica. El jove polític ha coincidit a Barcelona del 20 al 24 d'octubre amb altres experts internacionals per fer conèixer el que s'anomena *Teatre Legislatiu*. Hi han aportat les seves experiències Olvar Bendelak, que dirigeix un centre de Teatre Legislatiu al Brasil, país on va néixer aquesta modalitat de teatre, que tant polítics com ciutadans veuen com una eina per fer participar la ciutadania, i Julian Boal, fill del creador del teatre de l'Oprimit, Augusto Boal.

El Teatre Legislatiu proposa utilitzar les tècniques del teatre social amb col·lectius vulnerables per fomentar la reflexió creativa i donar peu a la facilitació, la deliberació i la votació de propostes concretes d'índole legal. Es pretén que aquests col·lectius prenguin consciència activa d'uns drets que són inalienables i universals: els drets humans. A més, els resultats del teatre legislatiu serveixen perquè la seva veu pugui ser elevada a instàncies superiors amb el vocabulari, el rigor i la professionalitat que es requereix per ser escoltada.

La trobada també ha comptat amb la presència de Muriel Naessens, prestigiosa feminista francesa que treballa des de fa quaranta anys amb teatre i violència de gènere, i Artibarrí, una xarxa d'entitats catalanes que treballen amb l'art com a motor de transformació social, ha presentat un catàleg de recursos disponibles a Catalunya.

La Trobada Internacional de Teatre i Educació és una iniciativa de l'entitat Forn de teatre Pa'tothom, pionera en la introducció del teatre social al nostre país, per reunir professionals de tot el món que treballen en el camp de l'art i la lluita social.

 Per a més informació: Forn de teatre Pa'tothom, C. Lluna, 5, baixos, 08001 Barcelona - Tel.: 93 442 92 82 - www.patoothom.org

La Titellada es consolida al barri de Roquetes

Espectacles –amb dues estrenes, un de la Cia. + Tumàcat i una de Pengim-Perjam–, tallers per als més petits i una exposició sobre la trajectòria de Titelles Babi han aïrat la participació de centenars de persones al barri barceloní de Roquetes en la cinquena mostra organitzada per l'Associació de Titellaires de Roquetes. La Titellada 2010 ha ocupat del 26 de setembre al 4 d'octubre diferents espais del barri amb una proposta de qualitat que dona fe de la feina feta durant tot l'any per l'entitat per promoure al barri els titelles en la seva doble vessant, artística i educativa.

Associació Titellaire de Roquetes
C. Romani, 6, 08042 Barcelona - 93 354 87 21
www.aoubarris.net

Narradors professionals

L'Associació de Narradors Professionals (ANP) va néixer l'any 2007 amb la voluntat d'unir les persones que han fet de la narració oral la seva professió, una professió que aquests últims anys ha ressorgit amb força gràcies, en part, a les programacions impulsades per les biblioteques. L'ANP vol donar resposta a la necessitat de cobrir les demandes d'un mercat cada vegada més ampli, exigent, madur i que demana professionalitat i aglutinar els narradors que han optat per fer la seva feina en el marc legal existent. En formen part narradors com Assumpta Mercader, Carles Alcoy, Jordina Biosca, Gina Clotet, Rosa Fité, Joan Boher o Albert Estengre, entre altres excel·lents professionals.

Per a més informació: www.associaciondenarradors.com

Miquel Robot

una miqueta d'en MIQUELET

t'avisem...

flic

1r festival de literatures infantil i juvenils

De l'1 de desembre de 2010 al 28 de febrer de 2011

Paraula, acció i innovació. Aquestes tres paraules defineixen una iniciativa que té com a protagonista la literatura oral i escrita. Difondre-la entre públics entre 0 i 18 anys és un dels seus principals objectius. Com? Amb propostes variades, innovadores i participatives que podeu acollir a la vostra població.

Fer conèixer la literatura, arribar a nous públics i territoris amb propostes de qualitat, però també fomentar les indústries culturals que estan relacionades amb la literatura per tot el territori de parla catalana. Aquesta és la proposta de l'entitat Tantàgora Serveis Culturals, amb la narradora Roser Ros al capdavant (Premi CoNCA 2010) i la col·laboració de nombrosos professionals de l'àmbit cultural com Pep Garcia, director de la Fira de Manresa, o companyies artístiques com Farrés Brothers i La trum.

Les activitats que configuren el FLIC són diverses: teatre de tots els formats, exposicions, tallers-laboratoris, sessions de contes, narració d'àlbums il·lustrats, amb produccions pròpies i externes i algunes estrenes. Si us interessa participar al FLIC a la vostra població i fomentar-hi el gust per la lectura, poseu-vos en contacte amb els organitzadors. Us faran un munt de propostes.

Per a més informació: flic1@tantagora.net

el podi

Nous premis per al circ

L'entitat Zirkolika, que publica la revista especialitzada del mateix nom, impulsa la creació dels primers guardons dedicats exclusivament al món del circ.

Aquests premis distingiran la feina feta durant l'any des de diferents àmbits del món del circ i es dividiran en dotze categories (millor muntatge de sala, de carrer, còmic, familiar o millor escenografia...). Un jurat especialitzat els entregará a Barcelona el 20 de desembre en la gala *La nit del circ*, a la qual es convidarà artistes, programadors, mitjans de comunicació i institucions. Es fa d'aquesta manera un pas més en la consolidació del circ com a disciplina artística plenament reconeguda des de tots els camps de la cultura. Aquests nous premis, que s'afegeixen al Premi Nacional de Circ i als premis Sebastià Guasch, tenen el suport del CoNCA (Consell Nacional de les Arts i la Cultura).

Presentació dels premis a la Fira de Tàrraga

Zirkolika
Tel.: 93 310 67 93 · www.zirkolika.com

Xip Xap guanya el I Concurs de Producció dels Premi Guillem d'Efak

La companyia lleidatana Xip Xap ha guanyat el concurs de producció convocat a la Illes Balears per Sa Xerxa i Fundació Xarxa amb el text "La reina Calàpot", d'Aina Dol. El premi consisteix en una aportació màxima de 24.000 € per a la producció del text guanyador. L'estrena de l'espectacle resultant es farà en el marc de la IX Fira de Teatre Infantil i Juvenil de les Illes Balears l'octubre del 2010. L'obra també serà representada a la 22a Mostra d'Igualada l'abril de l'any que ve i al Teatre Principal de Palma. D'entre els set projectes presentats, el jurat ha destacat l'equilibri de la proposta guanyadora pel que fa als aspectes artístics, de viabilitat econòmica i de capacitat de distribució.

La Xarxa celebra quinze anys de feina

L'any 1972 un grup de gent compromesa amb la cultura catalana va crear el Moviment Rialles i va començar a programar arreu del país i de manera estable teatre per a infants.

L'any 1995 una cinquantena de grups d'aquesta entitat van formar la Fundació Xarxa d'Espectacle Infantil i Juvenil de Catalunya. Ara, La Xarxa, com és més coneguda, celebra el seu 15è aniversari amb 74 grups locals a 24 comarques i una de les programacions estables d'espectacles per al públic familiar més importants del país.

Ho celebraran el 13 i 14 de novembre a Mollerussa amb els grups locals, les companyies artístiques i representants d'entitats i de les administracions. Tomàs Molina presentarà l'acte inaugural el 13 de novembre al Teatre de l'Amistat amb música en directe de Pep López i el teatre i els infants, per descomptat, com a protagonistes.

La Xarxa
C. Martín Díez, 7, 3r. 08224 Terrasa. Tel.: 93 733 27 32 · www.xarxacat.es

Baile i Atienza, al mig, rebent el premi dels titellaires en una amable carinyina

Homenatge dels titellaires a Ferran Baile i Jesús Atienza

El 19 de juny de 2010, al local de la Casa-taller de marionetes de Pepe Otal a Barcelona, un nodrit grup de titellaires va lliurar al fotògraf Jesús Atienza i al periodista Ferran Baile l'estatueta de Juli Pi,

l'històric titellaire català, en reconeixement i agraïment per la feina que fan des de fa més de trenta anys a favor del teatre de titelles. Jesús M. Atienza, de manera voluntariosa i sigil·losa ha estat testimoni de l'esdevenir de tots els grups, artistes, mostres i festivals de teatre de titelles que s'han posat a l'abast del seu punt de mira i ha elaborat amb els anys un immens arxiu gràfic, de gran valor artístic, històric i sentimental. Per la seva banda, Ferran Baile Lloveria, amb els noms de Ferran Baile, Ferran Lloveria i Ferran Lebal, s'ha fet ressò amb insistència i perseverança de petits i grans esdeveniments relatius als titelles en diferents mitjans de comunicació. La feina de tots dos ha permès difondre la feina de les companyies catalanes i informar el públic sobre un sector que malauradament, i incomprensiblement, disposa de molt poques plataformes de difusió.

destaquem...

Cornellà, capital dels pallasos del 19 al 28 de novembre

La 14a edició del Festival de Pallasos de Cornellà, que es farà del 19 al 28 de novembre, presenta un reguitzell de novetats per als amants del nas vermell, que fa pensar que aquest serà un dels millors festivals organitzat des que es va iniciar fa 27 anys. Una de les principals és que l'Àlex Navarro i el Jordi Juanet (Boní), dos reconeguts professionals de gran talent, el dirigiran, i aquesta és una molt bona notícia. La promoció dels artistes de casa, que no vol dir renunciar al caràcter internacional de la trobada, una major presència de les pallasos, i més visibilitat del festival a la ciutat de Cornellà amb més espectacles de carrer, gratuïts, i per a tots els públics, són alguns dels eixos de treball del nou equip directiu.

www.festivaldepallasos.com

Divendres a la plaça del Rei

T-10

De les 10 a les 12 de la nit, cada divendres a partir de l'1 d'octubre i fins al 24 de desembre, si us agrada la música tradicional, ballar i compartir una estona entre amics, teniu una cita a la plaça del Rei de Barcelona. El programa de l'Associació Danses a la Plaça del Rei —aquesta és la 25a edició!— per a la Tardor 2010 és brillant, amb grups com La Banda d'en Vinaixa, Amanida Folk, Sol i Serena, La Sonsoní, Mirabèl, Tazzuff, Adinda, Bruel, Xaballa, Manflinaires, Ratafia, Trilla i La Portàtil FM. Algunes d'aquestes actuacions inclouen tallers de dansa per als que vulguin aprendre passos nous i antics i també tallers de ball per als més petits.

www.divendresrei.cat

La fira del joc i la joguina diferent de Tona

Fira Jocjoc 28 de novembre

Cada any, just abans de les festes de Nadal, Tona (Osona) aposta per fer conèixer a la Fira Jocjoc els jocs i les joguines que no es poden trobar en els grans circuits comercials. Es tracta de joguines i jocs elaborats artesanalment amb materials de qualitat i orientats a fomentar la comunicació i la interrelació entre els infants i que han estat fabricats amb la exigència de determinats valors, com la justícia social, la cultura de la pau o la conscienciació mediambiental. És l'única fira d'aquestes característiques i s'ha convertit en el mostrador de la joguina artesanal. Una cita imprescindible el 28 de novembre.

www.firadeljoc.cat

una emoció...

“No cal fer coses extraordinàries, sinó convertir en extraordinàries les coses”

El passat 14 de maig ens va deixar, massa d'hora per a un apassionat de la vida com ell, Joan Busquets, pallaso, mestre, amic, i tantes altres coses.

Nascut l'any 1956 al barri de la Ribera de Barcelona, en Joan va començar la seva trajectòria com a pallaso avalat per la seva formació en magisteri i educació especial. Durant vint-i-cinc anys va fer riure milers de nens i nenes —i també algun adult— amb els seus companys Òscar Rodríguez i Pep Salvat, amb qui formava la coneguda Companyia Ínfima La Puça. Inquiet i entusiasta va jugar amb gran professionalitat a representar tots els papers de l'auca artística: pallaso, gestor, productor, pedagog, director i, fins i

Foto: Ana de Gispert

tot, filòsof, juntament amb els seus companys del “Club dels Imbècils”, Jordi Jané, Raffaele De Ritis i Joan Minguet. Amb Òscar Rodríguez i Joe Forga va compartir la tasca de direcció i gestió del sAT!-Sant Andreu Teatre entre els anys 2003 i 2007 i, quan l'any 2004, ell i Òscar Rodríguez van decidir plegar com a companyia, en Joan va abocar totes les seves energies i il·lusions a tirar endavant el projecte de Puça Espectacles, una empresa de gestió artística al capdavant de la qual va estar fins l'últim moment. Amant i defensor de l'ofici, conxedor de la tradició artística i sempre atent a les noves tendències, en els darrers anys va treballar activament per millorar la situació del circ a Catalunya a través de l'APCC (Associació de Professionals del Circ a Catalunya), de la qual era vicepresident. Una faceta menys coneguda però no menys important en la seva trajectòria van ser les direccions d'espectacles. En va fer una vintena i l'últim any va dirigir l'espectacle de circ *Cíclicus*, estrenat el desembre del 2009 a Vallromanes, i va fer l'adaptació pallaso de *Penèlope*, l'últim espectacle de Pepa Plana, amb qui tantes vegades havia col·laborat. També va aconseguir fer realitat un dels seus somnis: la creació l'any 2007 del Pallasòdrom, un festival que cada gener se celebra a Vila-seca i que vol ser un punt de trobada de tots els pallasos i pallasos del país, un reflex de la seva manera de ser, acollidora, integradora, amable i plural. Sempre actiu com a pallaso no va abandonar mai els escenaris i va seguir actuant, fins molt poc abans de morir, amb l'espectacle *El xiulet del riure*, una peça per a pallaso i músic escrita i dirigida per ell mateix i amb Lluís Rodríguez com a company d'escena.

Exemple de vitalitat i força, amb una capacitat creativa immesurable, en Joan va ser un gran emprenedor de projectes, que encomanava els seu entusiasme, energia i il·lusió per engegar i tirar endavant “històries”, tal com li agradava dir. No volia fer coses extraordinàries, sinó convertir en extraordinàries les coses. I ens va ensenyar que a casa seva hi podem fer tot allò que ens vingüés de gust sense més límits que els de les nostres pròpies capacitats. I que, amb esforç i dedicació, podem assolir els nostres somnis. En Joan ens va obrir les portes de casa seva, de la seva vida i del seu món amb una immensa generositat. Ens va marcar un camí. I ens va preguntar tantes vegades si érem feliços que ara, sense ell, només ens queda una opció: seguir aquest camí i intentar ser feliços fent allò que va ser la seva vida i la seva passió. Gràcies Joan. Estigues tranquil, cuidarem la casa.

Cristina Cazorla i Miquel Pauner, de Puça Espectacles

notes *noves*

noè rivas

4

La Tresca i la Verdesca

• Temps Records, Barcelona, 2010

He de començar declarant la meua admiració per la dimensió humana i musical d'aquest grup —com la de tanta gent que tenim el plaer de compartir alguna estona amb aquesta companyia. Per a qui no els conegui, van començar l'any 1998 i han portat arreu de Catalunya espectacles tan reeixits com *Zum*, *A quan va la mel*, *Històries d'aigua*, *Maquinaigües 1909*...

L'evolució del grup i la recerca del seu propi so és evident, i més si escoltem els seus dos CD publicats fins ara. Són una aposta pel treball ben fet, per la feina en equip, per la innovació i pel bon gust, que no us podeu deixar perdre.

Pel que fa a aquest disc, 4, com els mateixos diuen, està íntimament lligat al grup: 4 són les ànimes del grup —Claudi, Toni, Jordi i Carles—, però també 4 són els elements de la vida —aigua, foc, terra i aire. És un treball curós de dos anys de feina que recull dotze cançons seves, algunes dels seus espectacles i d'altres d'inèdites, però totes amb un element en comú: la recerca de noves sonoritats, l'experimentació, la diversitat sonora i musical. Hi trobareu sonoritats properes al rock, al jazz, a la música tradicional i fins i tot al pop. El so del grup s'ha enriquit, i de quina manera, amb la participació de tres grans músics: el percussionista Alek Tobías, l'increïble Xavier Lozano als vents, i el multinstrumentista Dani Espasa. El resultat és un meravellós disc dirigit al públic familiar que s'allunya de l'anomenada música infantil.

En el disc hi trobareu "No!", un funky-rock d'assímbol amb tastets electrònics; "De fusta i mirall", un pop-rock guitarrer; el caribeny "Cel ambulat"; la música ambiental i atmosfèrica de "Donadaigua"; les divertidíssimes històries de "La mixeta" i "Ràdio Rusita"... Però no us explicaré tot el disc, ja que el millor és que l'escolteu i el reescolteu com qui admira una obra d'art. Ja veureu tot el que hi anireu descobrint. Ja ho sabeu: 4, un disc imprescindible a la vostra discoteca.

mirall, cançons per a la igualtat

Diversos autors

• Fundació Catalana de l'Espai. DL B-mirall, 2010

Aquest CD és un recopilació de cançons cedides per membres de l'Associació de Músics i Animadors Professionals d'Espectacles Infantils (AMAPEI) per la campanya de la Fundació Catalana de l'Espai, que té com a objectiu reflexionar sobre els reptes que hi ha en el camp de l'educació en el lleure perquè els espais esdevinguin veritables espais inclusius, on tothom tingui oportunitats d'accés, de créixer, de relacionar-se i d'aprendre en igualtat de condicions. Per això l'entitat treballa temes com el gènere, la discapacitat, l'exclusió o la pobresa. La Fundació ha publicat un ampli dossier amb la seva proposta educativa, que podeu descarregar a la seva web. També hi podeu consultar les lletres, els acords i algunes partitures de les cançons incloses en el disc. Hi han participat:

• **Rah-mon Roma**, amb tres cançons: "Adjuma le Dio", una cançó baulè que parla de l'explotació a la feina; "El parlar d'un amic", una preciosa cançó que parla de les persones que són al teu costat en moments difícils de la vida; i "Si hi hagués un món", un tema amb lletra de Gianni Rodari i música de Joan Francesc Virós, que introdueix el tema del nou món que entre tots hem de crear.

• **Pep Puigdemont**, amb dues cançons: "El pingüí", que introdueix el tema dels que no tenen on viure; i "Vull", un crit per al retorn a la natura per viure com abans.

• **Corrandes**, amb la cançó "Tots podem canviar", perquè un nou món sigui possible.

• **Pais de Cotó**, amb la cançó "Vaca Gilda", que ens parla de com lluitar per la igualtat d'oportunitats.

• **Al Carai**, amb el seu "Vaset de les fenomenals", un crit per lluitar per sortir-se'n a la vida malgrat les dificultats i els entrebancs.

• **Noè Rivas**, amb la seva cançó "Tu ets el sol de la meua vida", que ens parla de com

Una nova manera de comprar cançons

Els temps canvien i apareixen noves maneres de comprar les cançons o els CD. Hi ha força discos d'animació que ja podeu trobar a la botiga virtual iTunes, com per exemple els de Rah-mon Roma, La Tresca i la Verdesca, Jaume Baró, Ara Va de Bo, Samfaina de Colors, Noè Rivas, Pep Puigdemont... I també trobareu alguns d'aquests grups al conegut Spotify.

Ara Pep Puigdemont ha entrat en el món de la música als telèfons mòbils, és a dir, es pot comprar les cançons enviant un simple SMS o també descarregar directament al mòbil fragments de cançó com a to de trucada (www.peppuigdemont.com/cançons). Ja ho veieu nous temps, noves maneres! Animeu-vos!

els pares que tenen fills amb discapacitats han de crear noves maneres de viure, de lluitar i d'anar endavant.

• **Al Carai i Jaume Ibars**, amb un cant a superar les malalties i les dificultats.

Queda molt camí a fer per aconseguir la igualtat i un món més just i solidari, i no val a badar. Aquestes cançons, amb la seva màgia, ens donen l'oportunitat d'imaginar altres mons possibles. Perquè, com diu una de les cançons que escoltareu...

Tots junts el podem fer, tots plegats l'hem d'exigir, potser així podrem crear un món molt més humà.

■ Espectacles per a tots els públics

Ja tenim pla!

Fruit del consens entre el sector i el Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya s'ha aprovat el Pla integral d'arts escèniques i musicals per a tots els públics.

El Pla sorgeix per reforçar circuits de promoció, de producció i de formació en el camp de les arts escèniques i musicals per a tots els públics. Serà vigent fins al 2018 i té un pressupost de 17 milions d'euros per els propers quatre anys. S'ha fet amb les aportacions de les companyies, les associacions professionals, les empreses, les xarxes de distribució i les sales exhibidores dedicades exclusivament a l'espectacle per a tots els públics. Aborda els objectius següents:

MILLORAR I DIGNIFICAR EL SECTOR

El Pla preveu acordar amb el sector els requisits professionals necessaris per accedir a les subvencions del Departament i a campanyes com "Cultura en gira" i perquè les xarxes de distribució d'espectacles rebin el suport del Departament. També facilitarà, incentivarà i cofinanciarà el desplaçament d'artistes fora del territori català i s'inclouran espectacles per a tots els públics en esdeveniments institucionals quan s'organitzin actes de projecció de la cultura catalana a l'estranger. Finalment, es preveu pactar un preu mínim d'entrada i de catxet a partir del qual es vincularan els suports a l'exhibició del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació tant de sales privades com d'ajuntaments i de circuits de distribució.

FOMENTAR LA PRODUCCIÓ I EL DESENVOLUPAMENT DE PROJECTES

Es dissenyarà una estratègia pública de produccions i coproduccions d'espectacles, que s'incentivaran en els gran equipaments públics com el TNC, l'Auditori, el Liceu, el Mercat de les Flors, etc., i en els centres territorials de producció d'arts escèniques. També es revisarà el sistema d'ajuts a companyies i produccions d'espectacles per a tots els públics aplicant puntuacions específiques i primant el rigor en el plantejament artístic i de producció i la innovació. Es crea també una línia d'ajuts per al desenvolupament empresarial de les companyies. Finalment s'estableix que es treballarà perquè a Barcelona hi hagi un espai d'exhibició amb condicions de contractació favorables per a les companyies.

Es reforçarà el paper de la Mostra d'Igualada i s'hi lliurarà el nou premi al millor espectacle de l'any

IMPULSAR LA DISTRIBUCIÓ I L'EXHIBICIÓ

Es preveu que el Pla incentivi la programació d'espectacles per a tots els públics en espais tècnicament preparats, establint una xarxa de sales especialitzades que desenvolupin programes de creació de públics i s'impulsarà un programa d'actuació específic per al públic escolar. Es farà una campanya de captació de municipis amb programació estable per donar a conèixer els contactes dels programadors i s'impulsarà l'espectacle de carrer amb el programa Cultura en Gira.

FOMENTAR LA DIFUSIÓ I LA FORMACIÓ

S'ha previst dissenyar una campanya publicitària específica per promoure el sector i acostar-lo al públic i sensibilitzar els mitjans de comunicació i la crítica tot impulsant la seva presència en les plataformes d'exhibició actuals (Temporada Alta, Come&See, Fira Mediterrània, etc.). Pel que fa a la formació, el sector treballarà amb el Consell Nacional de la Cultura i les Arts, l'organisme competent en aquest camp.

El Pla té previst crear dues meses de seguiment trimestral, una amb la presència de tots els agents públics i privats amb influència i opinió en el sector, i l'altra integrada per representants del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació i representants de l'associació Teatre per a Tots els Públics (TTP)

Per fer realitat aquest pla, que s'afegeix a altres plans sectorials que el Govern ja ha aprovat en diversos àmbits culturals, com el circ o la dansa, tant el Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació com la TTP, que agrupa actualment 38 companyies d'espectacles per a tots els públics, destaquen que cal implicar-hi tots els agents del sector: teatre, circ, carrer, dansa i música.

Ja tenim Pla. Ara, s'ha d'aplicar.

bufar i... fer anys!

25 anys de carrera brillant

Binixiflat Teatre

Biel Porcel celebra aquest any vint-i-cinc anys de titelles ben fets, contes encisadors i estil ben personal, perfumat per intenses brises marines que vénen de Mallorca, on va néixer el grup, i d'Arenys de Munt, on la companyia s'ha consolidat i madurat. Portar el teatre, la il·lusió i la festa, i també investigar, és l'objectiu de Binixiflat Teatre, que ha fet més de 4.000 representacions arreu del país i més enllà amb espectacles memorables com el primer, del 1985, *L'Isidre i la Lluna*, o l'últim, del 2010, *Informe Caputxeta, Pere Flakx, Tele-titella*. Una carrera brillant que té un llarg recorregut per endavant, perquè la qualitat és el tret que l'identifica.

Aniversari entre amics

Cia. Pengim-Penjam

El passat 19 d'octubre, en la festa que es va fer entre amics per celebrar el 25è aniversari del grup, la Cia. Pengim-Penjam va rebre dels companys titellaires l'estàtua de Juli Pi en reconeixement per la seva feina.

Josep Maria Serrat, el fundador, i Mercè Alemany, que s'hi va afegir el 1992, són les dues ànimes d'una companyia que al llarg d'un quart de segle ha demostrat la seva gran solvència artística, enriquida, a més, per una dimensió humana de les que s'agraeixen. Amb espectacles tendres i plens d'humor, per a petits i per a adults, i amb tallers i exposicions didàctiques sobre el món de les marionetes, han ajudat a difondre una visió titellaire del món, mig plena de veritats, mig plena de fantasies, i totalment farcida d'il·lusió.

www.forfree.cat

"Forfree.cat és una iniciativa que vol demostrar que la cultura i l'odi 'no tenen preu' i vol estimular noves formes de participació en temps difícils." Aquesta és la declaració d'intencions d'un web que pretén fer veure que "Barcelona també és bona quan la bossa no sona". La ciutat ofereix una activitat cultural incessant i sovint gratuïta, encara que de vegades passi desapercibuda, i forfree.cat la recull ordenada en deu categories: Exposicions, Projeccions, Música, Teatre, Dansa, Nens, Al carrer, Llibres, Conferències i seminaris i Cursos i tallers. També hi ha un apartat d'activitats setmanals que costen menys de 5 € i una secció anomenada "Catalunya for free", amb un recull d'activitats gratuïtes d'arreu de Catalunya.

www.social.cat

"Cal que tot el sector es faci present al món digital per fer visible la seva importància social. Cal generar espais que puguin suscitar informació, coneixement i establir xarxes entre els diferents agents que el componen." Amb aquest objectiu s'ha posat en funcionament un portal de notícies sobre els serveis i l'acció social a Catalunya, amb la complicitat del Departament d'Acció Social i Ciutadania de la Generalitat de Catalunya i de l'Obra Social 'la Caixa'. Aquest és un projecte de Xarxa Digital Catalana (Xadica), una entitat que promou projectes digitals en tots els sectors de la societat. La web s'estructura al voltant de les seccions "Actualitat", "Reportatge", "Entrevistes" i "Opinió". Un web molt complet on trobareu tot el que es fa i es desfa en l'àmbit social a Catalunya.

www.quellegeixes.cat

Aquest és un espai per a qui vol compartir impressions i emocions sobre literatura d'una manera lliure, desacomplexada i divertida. Nascut el 2008, després d'una primera experiència el 2005 amb motiu de l'Any del llibre, aquesta plataforma d'intercanvi sobre llibres ha tingut tan d'èxit que els seus usuaris ja s'anomenen "els quellegistes". Està format per tres fòrums: fins a 11 anys, de 12 a 16 anys i a partir de 17 anys. Una molt bona iniciativa de la Institució de les Lletres Catalanes amb el suport de Vilaweb i la Generalitat de Catalunya.

www.discapnet.es

La voluntat de la Fundació ONCE, la promotora del portal, és fomentar la integració social i laboral de les persones amb discapacitat. La informació i el desenvolupament d'accions encaminades a augmentar la seva participació en tots els sectors de la societat són les dues potes de discapnet, que s'ha convertit en un portal temàtic sobre discapacitat de referència en el món de parla hispana. Actualitat, fons documental, agenda, serveis de formació laboral, comunitats virtuals... amb diverses eines interactives per facilitar la participació i l'accessibilitat per a tothom.

6 x 4

l'espai dels músics-animadors del país

Aquest és un espai dedicat als músics i animadors de Catalunya i a la feina educativa i lúdic que fan arreu del país amb les seves propostes musicals.

Santi Ortiz canta i balla amb una rialla

Santi Ortiz viu a Barcelona, és professor de música a primària, psicopedagog i animador infantil i contacontes.

Membre de l'AMAPEI (Associació de Músics i Animadors Professionals d'Espectacles Infantils) ha fet diverses col·laboracions en discos com *Altres cançons infantils* i *Si per un dia. L'AMAPEI canta als drets dels infants*. Però les cançons que veritablement representen el seu estil musical es troben en el seu primer disc, *Canta i balla amb una rialla*. Són cançons de composició pròpia amb diferents estils musicals que volen fer arribar als infants la música infantil, una música divertida i amb missatges educatius.

Amb la seva guitarra o el teclat Santi ha portat els seus espectacles d'animació infantil (cançons i danses) i contes musicals (amb titelles) per

tot Catalunya, Menorca, Pamplona i Brussel·les, intentant dibuixar un somriure a la cara de cada infant.

També ha col·laborat en diversos mitjans de comunicació: a "Abò és la pera", de TV Comtal, a "Eduqueu les criatures", de Catalunya Ràdio, a "Pluja de Colors", de Ràdio Badalona i a "Bon dia menuts!", de Ràdio Tordera.

Santi vol ajudar, amb les seves cançons, a difondre els valors pedagògics, culturals i socialitzadors que té la música feta i cantada per als nens i nenes, que viuen immersos en una societat on l'educació esdevé un repte, una necessitat i un dret per a tots ells.

Com a novetat per a aquest curs, editarà el seu segon disc titulat *Imagina't*, amb nous temes compostats per ell, amb un estil més folk encara, i amb cançons per escoltar i ballar, compromeses amb els valors dels infants i que ben segur us faran somiar, riure i emocionar.

Santi Ortiz
Tel.: 630 784 424 - www.santiortiz.com

Secció coordinada per Pep Puigdemont

El Centre de Titelles de Lleida al TNC

Per cinquena temporada el Centre de Titelles de Lleida tornarà al Teatre Nacional de Catalunya (TNC). En motiu del seu 25è aniversari la companyia reposarà després de dotze anys el primer espectacle que va obrir les portes del TNC al públic familiar, *Mowgli, l'infant de la Jungla*. Des d'aleshores, el Centre de Titelles ha estat present a la programació del TNC amb *El Retaulle de Nadal*, el 1999, i amb l'òpera amb titelles *Hansel i Gretel*, en coproducció amb el Gran Teatre del Liceu el 2003, amb la qual també va ser present l'any següent.

Mowgli, l'infant de la Jungla es podrà veure del 4 al 27 de febrer del 2011 a la Sala Petita del TNC. Aquest espectacle està dirigit al públic familiar per a infants de 6 a 12 anys.

Les 14 actuacions previstes es faran en sessions escolars i en sessions obertes al públic general els caps de setmana i dies festius.

EL NACIONAL PETIT

A banda del Centre de Titelles de Lleida, la programació per als més petits del TNC d'aquesta temporada inclou els espectacles *A l'arca de les vuit*, d'Ulrich Club (del 18 de novembre al 5 de desembre), *SGAG (Societat General d'Algües Globals)*, de Vol Ras (de l'1 al 26 de desembre), i *Operetta*, de Jordi Puri i Cor de Teatre (del 14 de maig al 5 de juny).

Per a més informació: Centre de Titelles de Lleida
Tel.: 973 27 02 49 - titelleslleida.com / Teatre Nacional de Catalunya - www.tnc.cat

El Nacional petit

Aquesta secció de Miqui Giménez, músic, cantant i expert en tallers d'instruments musicals, mostra pas a pas la manera de fer instruments de picar, rascar i bufar d'una manera senzilla, amb materials reciclats i econòmics i que són fàcils de trobar.

el material

- ⊗ cartó
- ⊗ 2 nous
- ⊗ goma elàstica (aprox. 0,5 cm d'ample i uns 50 cm de llarg)
- ⊗ cinta de roba (5 cm d'ample i 50 cm de llarg)

les eines

- ⊗ tisora
- ⊗ regle
- ⊗ retoladors/colrs
- ⊗ cola blanca o pistola de cola calenta
- ⊗ obridor de nous o ganivet
- ⊗ punxó

consells

- ⊗ Tingueu alguna nou de més, perquè de vegades no s'obren ben planes.

Secció elaborada per:
Miqui Giménez
miquigimenez@gmail.com

1. Retallem dues peces de cartó de 6 cm x 16 cm i les decorem. Hi encolem al llarg i per la part exterior una cinta de roba de 1,5 cm x 16 cm. Seguidament encolem a l'ample i per la part interior una cinta de 1,5 cm x 6 cm. Ambdues cintes, al mig del cartó.

2. Fem quatre forats per passar la goma elàstica, que tindrà una llargada d'uns 10 cm. En lligar-la, el nus ha de quedar a la part interior i tapat per la nou.

3. Obrim les nous, ens les mengem, i encodem mitja closca a cada part interior del cartó.

utilització musical

Passem el dit polze per una goma i l'index o el dit del cor per l'altra goma d'una castanyeta i fem el mateix amb l'altra mà. Obrim i tanquem les mans i podrem produir ritmes ben diversos i acompanyar qualsevol formació musical.

LA RODA
FUNDACIOLARODA.NET

**Educació
Cultura
Lleure
Societat**

Fins a on vols arribar?

Fer un postgrau a la UOC m'ha obert les portes a una nova feina.

ESTUDIS D'ART, CULTURA I SOCIETAT

Gestió de la cultura

- Màster universitari de Gestió cultural UOC-UdG-UIB
- Turisme cultural
- Sectors i indústries culturals
- Gestió i polítiques culturals UOC-UdG
- Interpretació del patrimoni UOC-UIB

Cultura digital

- Innovació cultural: arts, mitjans digitals i cultura popular UOC-LABoral
- Canvis en cultura i societat: noves tecnologies, noves indústries i nous usos UOC-LABoral
- Creació, innovació i cultura digital: arts, mitjans i tecnologies digitals UOC-LABoral
- Llibre, literatura i lectura en la societat de la informació UOC-Grup 62-Lector
- Editar en un món digital UOC-Grup 62-Lector
- Tecnologies i recursos per al llibre i la lectura UOC-Grup 62-Lector

ESTUDIS DE COOPERACIÓ HUMANITÀRIA, PAU I SOSTENIBILITAT

Gestió d'entitats no lucratives UOC-Creu Roja Espanyola

- Direcció i gestió d'entitats no lucratives
- Direcció i planificació d'entitats no lucratives
- Direcció estratègica d'entitats no lucratives
- Planificació i sistemes de qualitat d'entitats no lucratives
- Gestió i administració d'entitats no lucratives
- Gestió econòmica financera d'entitats no lucratives
- Gestió de RRHH d'entitats no lucratives

Inici curs: octubre 2010.

Informa-te'n a les seus i punts UOC a Barcelona, L'Hospitalet de Llobregat, Lleida, Granollers, Manresa, Reus, Sabadell, Salt, Sant Feliu de Llobregat, Terrassa, Tortosa, Vic, Vilafranca del Penedès, Vilanova i la Geltrú, Andorra, Ciutadella, Eivissa, Menorca, València, Sevilla, Madrid i L'Aguar, al tel. 902 141 141 i a www.uoc.edu

UOC

Universitat Oberta
de Catalunya

www.uoc.edu

**INSTITUT
INTERNACIONAL
DE POSTGRAU**

Arenys de Mar	Mollet del Vallès
Argentona	Montcada i Reixac
Badalona	Montmeló
Berga	El Prat de Llobregat
Caldes d'Estrac	Premià de Dalt
Caldes de Montbui	Premià de Mar
Calella	Ripollet
Canet de Mar	Roda de Ter
Capellades	Rubí
Cardener	Sabadell
Castellbisbal	Sant Adrià de Besòs
Cercs	Sant Andreu de Llavaneres
Cerdanyola del Vallès	Sant Boi de Llobregat
Cornellà de Llobregat	Sant Cugat del Vallès
Esplugues de Llobregat	Sant Joan Despí
Folgueroles	Santa Coloma de
Gavà	Gramenet
Granollers	Sitges
L'Hospitalet de Llobregat	Terrassa
Igualada	Tona
Manlleu	Vic
Manresa	Viladecans
Martorell	Vilafranca del Penedès
El Masnou	Vilanova i la Geltrú
Mataró	Vilassar de Dalt
Moià	Vilassar de Mar
Molins de Rei	

Fins on arriba la teva curiositat?

Xarxa de Museus Locals de la Diputació de Barcelona

63 equipaments a 52 municipis, que et permetran descobrir èpoques passades i gaudir del nostre patrimoni.

www.diba.cat/museuslocals

**Diputació
Barcelona**

Àrea de Cultura